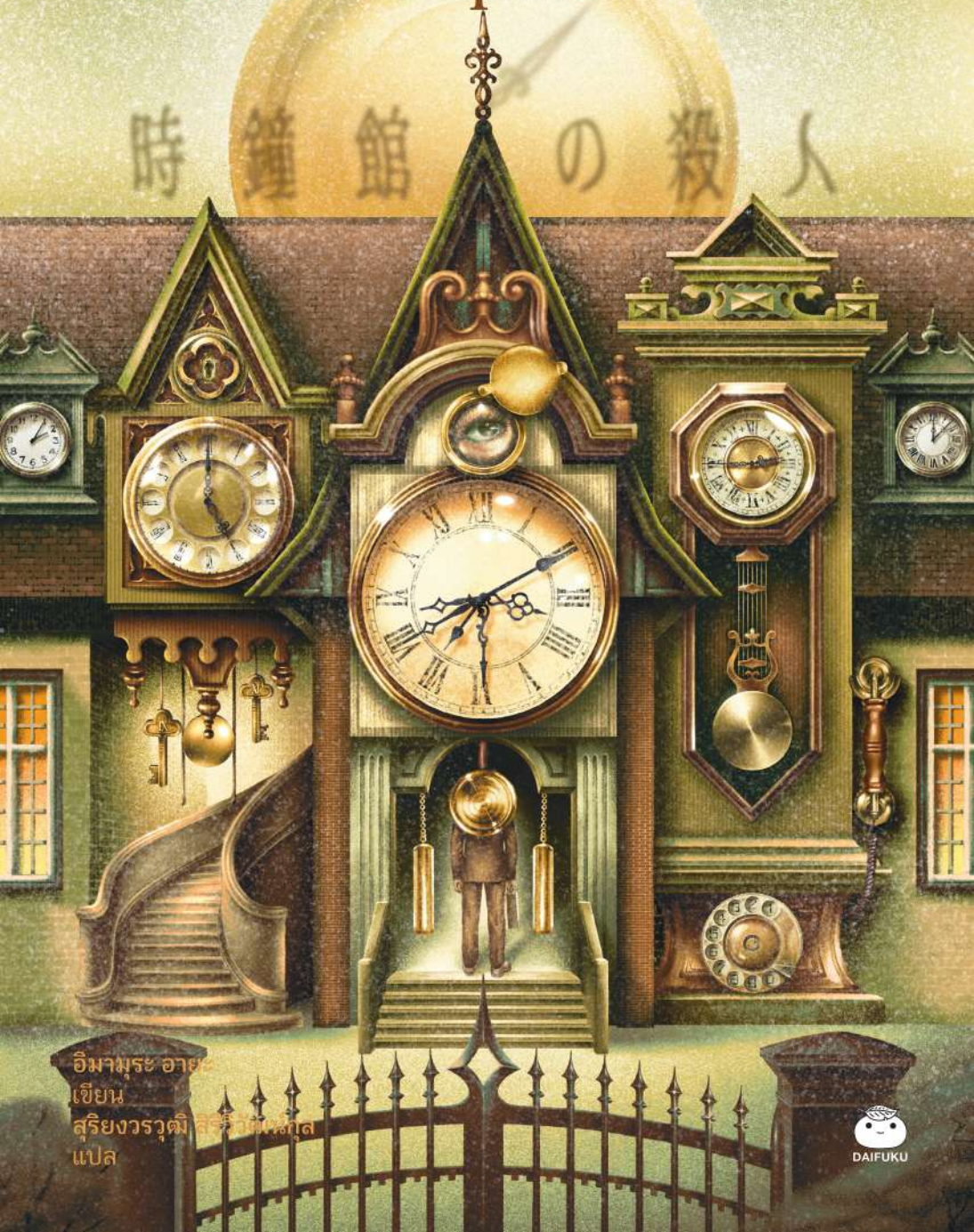

ฆาตกรรมลึกลับนาฬิกา

時鐘館の殺人

อิมามุระ อายะ
เขียน
สุริยวารุณี สิริรัตน์กุล
แปล

時 鐘 館 の 殺 人
ฆาตกรรมลึกลับที่นาฬิกา

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

อิมามุระ อายะ เขียน
สุริยงวรวิทย์ สิริวิวัฒน์กุล แปล

จากใจสำนักพิมพ์

“ฆาตกรรมคฤหาสน์นาฬิกา” 6 เรื่องสั้นที่จะทำให้ผู้อ่านต้องหันมามองคนข้างตัว แล้วถามตัวเองว่า... เอ๊ะ! ใครกันแน่ที่ตายไปแล้ว และใครกันแน่ที่ยังหายใจอยู่

เรื่องราวแต่ละตอนจะนำเข้าสู่คดีฆาตกรรมสุดแปลกที่ดูเหมือนจะคลี่คลาย แต่กลับทิ้งปมไว้ในใจให้ต้องนอนคิด

นักเขียนผสมผสานความเจ็บปวด โกรธเกลียด เห็นแก่ตัว และความรักเข้าไว้ด้วยกัน... แต่รับรองว่าคุณจะสนุกไปกับมันจนวางไม่ลงเลยละ

พบกับคดีวุ่นๆ ที่คุณจะมีหัวหมุนเป็นลูกข่างกับ อาจารย์อีมามูระ อาจารย์เจ้าของฉายาราชินีคดีปริศนาแห่งญี่ปุ่น ผู้จะทำให้คุณต้องอมยิ้มไปพร้อมๆ กับความสะพรั่ง บางทีคนที่จากไปอาจแค่กลับมาทวงของที่ลืมไว้ แต่บางทีคนที่ยังมีชีวิตต่างหากที่กลายเป็นศพแบบไม่ทันรู้ตัว

สำนักพิมพ์ไดฟูกุขอเชิญมาร่วมสนุกกับเกมไขปริศนาสุดท้าทายใน “ฆาตกรรมคฤหาสน์นาฬิกา” ซึ่งเส้นแบ่งระหว่างความเป็นกับความตายนั้นบางเฉียบจนแทบมองไม่เห็น! พร้อมแล้วหรือยังที่จะค้นหาคำตอบที่จะทำให้คุณต้องร้อง “อ้าวเฮ้ย... เป็นนั้นไปได้!”

สำนักพิมพ์ไดฟูกุ

จากใจนักแปล

หลังจากห่างหายไปจากต้นฉบับของอาจารย์อิมามูระ อายะ มาครู้ใหญ่ ในที่สุดผู้แปลกับผลงานของนักเขียนในดวงใจก็โคจรมาพบกันอีกครั้ง ทว่าครั้งนี้ ไม่ใช่เรื่องยาวเปี่ยมตำนานท้องถิ่นและความลึกลับเหมือนอย่างเคย เป็นหนังสือรวมเรื่องสั้น 6 เรื่อง ซึ่งล้วนแต่เด็ดดวงวางไม่ลง พร้อมพริ้งด้วยรสชาติแปลกใหม่ เต็มไปด้วยความหักมุม

ทันทีที่ผู้แปลอ่านเรื่องสั้นรวมเล่มของอาจารย์อิมามูระ อายะ เล่มนี้ ถึงหน้าสุดท้าย สิ่งหนึ่งที่สัมผัสได้คือ นอกจากผูกโยงเรื่องราวซับซ้อนในนวนิยายเรื่องยาวแล้ว เรื่องสั้นของเธอก็ยอดเยี่ยมไม่แพ้กัน แต่ละเรื่องแต่ละตอนให้ความรู้สึกแตกต่างหลากหลาย

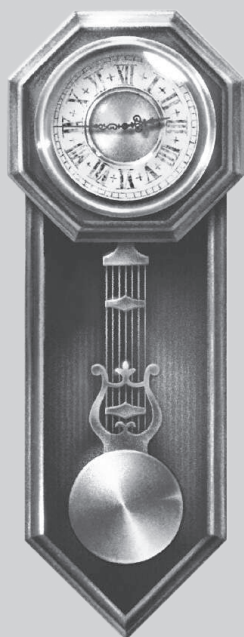
รวมเรื่องสั้นเล่มนี้ นักเขียนได้นำเสนอนวนิยายรหัสคดี สืบสวน สอบสวน ลึกลับ ซึ่งพ่วงคำขยายด้วยคำว่า ‘ขนานแท้’ ‘อนุรักษนิยม’ หรือ ‘คลาสสิก’ ซึ่งล้วนเป็นคำเดียวกันในภาษาญี่ปุ่น และกำลังเป็นกระแสในแวดวงการศึกษาในปัจจุบัน ที่นักเขียนหลายท่านและนักอ่านจำนวนมาก โหยหาการเขียนแบบดั้งเดิม โดยเขียนเน้นและชูโรงด้วยกลอุบายและใครเป็นคนทำ (whodunit)

ผู้แปลเชื่อว่า เมื่อผู้อ่านหยิบเล่มนี้ของอาจารย์อิมามูระ อายะ ขึ้นมาอ่าน จะเพลิดเพลินกับรสชาติของเรื่องสั้นที่อาจารย์ได้รังสรรค์มาให้จนลืมเวลากว่าที่จะรู้ตัวก็จบเล่มเสียแล้ว

สุริยวรรุฒิ สิริวิวัฒน์กุล

สารบัญ

ฆาตกรรมศพคนเป็น	6
ชาวกับด้า	65
ฆาตกรรมข้างบ้าน	118
เด็กคนนั้นเป็นใคร	165
คนรัก	189
ฆาตกรรมคฤหาสน์นาฬิกา	207

มาตรการศพคนเป็น

เวลาประมาณเที่ยงคืนครึ่ง วันที่ 11 พฤษภาคม ณ โถงล็อบบี้ของ
แมนชั่นที่ผู้คนไม่ค่อยนิยมนักแถวอากาศหะ คาวาซากิ ยูกิโอะช่างภาพ
อิสระ กำลังรอคอยให้ลิฟต์เคลื่อนตัวลงมาด้วยใจจดจ่อ

ไฟแสดงสัญญาณสว่างวาบที่หมายเลข 8 ก่อนเคลื่อนลงมายังหมายเลข
7 6 และ 5 ท่าัยที่สุดก็หยุดอยู่ที่หมายเลข 1 บานประตูเคลื่อนเปิดห้องเข้า
ยูกิโอะตั้งท่าจะกระโจนเข้าไป แต่กลับรั้งตัวไว้ก่อนเพราะตกใจ ทั้งที่เขา
มั่นใจว่าดูโดยสารถนั้นว่างเปล่า ทว่ามีคนยืนอยู่ข้างใน

ผู้หญิง สตรีตรงหน้าเป็นผู้หญิงวัยกลางคน รูปร่างผอมบาง สวมหมวก
ปีกกว้าง ซึ่งสีของปีกหมวกแต่งแต้มด้วยเฉดดำสลับขาว เช่นเดียวกับ
ลวดลายของชุดแจ็ก แวนกันแดดสีเข้มขนาดใหญ่ปกปิดใบหน้าไว้เกือบครึ่ง
ริมฝีปากทาลิปสติกสีแดงสดดูติดกับเครื่องสำอางหนาเตอะชัดเจน

ดูจากรูปร่างนับว่าเป็นคนสวย แต่ถ้าเลือกได้ ก็ไม่ใช่ประเภทที่เขา
อยากเจอตอนกลางดึกอย่างไม่ทันตั้งตัว

ผู้หญิงก้าวทำออกจากลิฟต์ กิริยาอาการกลับดูไม่สิ้นไหวหวั่นอะไร
แปลกๆ เธออย่าทำไปยังโถงทางเข้าด้านหน้า ใบหน้าและสายตาเขิดขึ้น
มองตรงรากับคนป่วยโรคปอดกล้ำเนื้อและเส้นประสาท ลักษณะการเดิน
เหมือนคนขาอะเพลก

ยูกิโอะผินหน้ามองตาม แต่ประตูลิฟต์กำลังจะปิด จึงต้องรีบร้อน
กระโจนเข้าไป

พอประตูลิฟต์ปิด เขาก็จามทันที กลิ่นน้ำหอมยังคงเข้มข้น ส่งกลิ่นแรง

เกินกว่าจะเรียกว่ากลิ่นที่ยังค้างค้ำ ก่ออาการระคายเคืองเยื่อเมือกโพรงจมูก ยิ่งยูกิโอะป่วยเป็นไข้ละอองฟางช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ก็ยิ่งไวต่อกลิ่น

เขากลับไม่หยุดกระทั่งลิฟต์เคลื่อนตัวขึ้นมาถึงชั้นเก้า บ้านเขาอยู่ชั้นนี้

ตี 5 วันเดียวกัน คู่รักที่เริ่มเข้าสู่วัยเกษียณคู่นี้ กำลังวิ่งจ็อกกิ้งอยู่ แถวบ้านพักตากอากาศคารุอิซาวะอย่างผาสุก ท่าที่สนิทสนม ผึ่งขวามือเป็นผืนป่าเต็มไปด้วยต้นชิรากาบะ ท้องฟ้ากำลังเปลี่ยนเฉดเป็นขาวโพลน

สองปีที่แล้วอาากิ โซโห ได้ยกบ้านที่เซ็นดางายะให้ลูกชายคนโตกับภรรยา ปีนั้นเขาเกษียณอายุ วางมือจากผู้บริหารบริษัทผลิตสุราตะวันตก รายใหญ่ ก่อนตัดสินใจพาภรรยาย้ายมาอยู่ที่บ้านพักตากอากาศแถวคารุอิซาวะ ถือว่าที่นี่เป็นที่พำนักแห่งสุดท้ายในบ้านปลายชีวิต

เกือบปีแล้วที่ภรรยาบังคับเขา—ซึ่งห่างไกลจากคำว่าผาสุก ให้ตื่นเช้าออกมาวิ่งจ็อกกิ้งด้วยกันในวันอากาศดี

โซโหลดความเร็วลงเล็กน้อย รอให้ภรรยาวิ่งตามทัน

ไม่ต้องหันหน้ากลับไปมองก็รู้ ภาพที่เขาจะเห็นคือภรรยาผู้อ้วนท้วม กำลังวิ่งเตาะเตาะอยู่ด้านหลังห่างออกไปราวสี่สิบสามสิบเมตร รูปร่างภรรยาชวนให้เขาชื่นชมว่าเธอสะสมไขมันส่วนเกินไว้ในร่างกายมากมายขนาดนี้ได้ยังไง คงเร็วกว่ามากหากเธอกลิ้งตัวมาหาเขา

โซโหยกสายผ้าขนหนูที่พันอยู่รอบคอเช็ดเหงื่อบนหน้าผาก ขณะสายตาเหม่อมองไปทางราวป่าต้นชิรากาบะเบื้องหน้าอย่างไม่ตั้งใจ โอ๊ะ ชายสูงวัยอุทานในใจ

เขาสังเกตเห็นเงาตะคุ่มของคนในป่า

ยามนี้บรรยากาศรายรอบยังคงมืด มีหมอกจางๆยังมีหมอกหนา แต่โซโหรู้ตั้งแต่แวบแรกที่เห็น เงาตะคุ่มนั้นเป็นผู้หญิงที่กำลังเดินอยู่ในป่า

เธอสวมหมวกปีกกว้าง ซึ่งสีของปีกหมวกแต่งแต้มด้วยเฉดดำสลับขาว เช่นเดียวกับชุดเสื้อ ปกติเขาไม่เคยเห็นคนแถวนี้ออกมาเดินเล่นตอนเช้าตรู่ แถมผู้หญิงคนนี้ยังเดินซากะแปลกเหมือนคนเจ็บขาอีกต่างหาก

ผู้หญิงคนหนึ่งกำลังเดินเล่นตามลำพังในสถานที่เช่นนี้เวลานี้

ไซโซสะดุ้งเฮือก นึกว่าตัวเองเห็นผี

“นี่คุณ ดุสิ มีผู้หญิงอยู่ตรงนั้นด้วย”

เขาพูดกับภรรยาที่วิ่งตามหลังกา พลังหอบหายใจ

“อู๊ย จริงหรือ มีคนแถวนี้ออกมาวิ่งแต่เช้าด้วยหรือ”

ภรรยาทอดตามองตามทิศทางที่สามีชี้มือ หอบหายใจหนักหน่วง ดูจะมีสีน้ำตาล

“ไม่น่าใช่ เมื่อก็เหมือนผมเห็นรถยนต์สีขาวจอดในที่ลับตาคน อาจเป็นคนขับรดคันนั้นมาก็ได้ หรือรถของเธอจะพัง”

“ใช่แน่เลย...”

ผู้หญิงปริศนาหายลับเข้าไปในป่าลึก ขณะสามีภรรยากำลังสนทนาหาข้อสรุป

ประมาณ 14.00 น. วันเดียวกัน

คาสุโมโตะ เมงุมิ ก้าวขาออกจากแท็กซี่ สืบเท้าแคล่วคล่องมุ่งหน้าสู่บ้านพักตากอากาศของวาคุ ริวอิจิ ซึ่งอยู่อีกฟากหนึ่งของป่าต้นชิรากาเบะ

วาคุเป็นคู่หมั้นของเมงุมิ ซึ่งเธอเพิ่งเรียนจบมหาวิทยาลัยช่วงฤดูใบไม้ผลิ ที่ผ่านมาเอง วาคุเป็นนักเขียนแนวลึกลับชั้นแนวหน้ามากความสามารถ ได้รับความนิยมท่วมท้น และได้รับรางวัลวรรณกรรมมหาชนเมื่อฤดูใบไม้ร่วงปีที่แล้ว วาคุเข้าพักที่บ้านพักตากอากาศคารุอิซาวะตั้งแต่ประมาณหนึ่งสัปดาห์ก่อน เพื่อเก็บตัวเขียนงานชิ้นเอกเรื่องใหม่ ซึ่งบ้านพักตากอากาศหลังนี้เขาซื้อไว้ตั้งแต่ฤดูร้อนปีที่ผ่านมา

ชีวิต ไม่รู้เลยว่าคำนี้หมายความว่าอย่างไร

เมงุมิคิดขณะสืบเท้าไปเบื้องหน้า

เธอตั้งใจว่าหลังเรียนจบจะหางานที่มีอนาคต และใช้ชีวิตอย่างผู้หญิง
เปี่ยมความสามารถในหน้าที่การงาน แต่หลังจากนี้ไม่ถึงครึ่งเดือน เธอกลับ
ต้องเป็นแม่บ้าน เพราะกำลังจะแต่งงานกับนักเขียนชื่อดังที่แก่กว่าเธอถึง
สิบห้าปี ซึ่งเมงุมิเจอเขาโดยบังเอิญช่วงฤดูร้อนปีที่แล้ว

เมื่อถึงบ้านพักตากอากาศ เมงุมิกดปลายนิ้วที่ปุ่มอินเตอร์โฟนข้าง
ประตูสีขาวอย่างเปี่ยมความหวัง เสียงกริ่งดังก้องกังวานทะลุผ่านบานประตู
จากภายใน หัวใจเต้นตึกตักอยู่ในอก ไม่รู้ดีหรือร้ายที่เธอเดินทางมาที่นี่โดย
ไม่โทรศัพท์มาก่อน หญิงสาวประหม่าอยู่ครู่หนึ่ง จินตนาการว่าการ์ตูนที่เธอ
เผลอมาย่างุ่นวายในช่วงที่เขากำลังทำงานอยู่อย่างนี้ คงถูกทำบั้งใส่เป็นแน่
แต่คงไม่เป็นไรหรอก เธอคิดเข้าข้างตัวเอง ไร้รู้แววคนเดินออกมาดู
บ้านพักตากอากาศเจียบังจนน่าแปลกใจ

เธอเคยได้ยินว่าวากุเป็นนกฮูกกลางคืน ส่วนใหญ่นั่งทำงานเสร็จ
ตามเป้าตอนรุ่งสาง จากนั้นเขาถึงจะเข้านอน หากไม่เลยเที่ยงก็คงไม่ตื่น
ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ตอนนี้อย่าสงสัยแล้ว คงเป็นเวลาเขาดื่นพอดี

เมงุมิกดปุ่มอินเตอร์โฟนอีกครั้ง ไร้เสียงขานรับเช่นเดิม เธอเปลี่ยน
มาคว่ำลูกบิดประตูแล้วกระชากเปิด แต่มันล็อก เขาไม่อยู่หรือเปล่านะ
อาการไม่สบายใจผุดพลุ่ง เธอจึงกดปุ่มอินเตอร์โฟนซ้ำๆ ไม่หยุด

รถยนต์คันโปรดของวากุจอดอยู่หน้าโรงทางเข้า ถึงเขาจะออกไป
ข้างนอกก็คงไม่ได้ไปไหนไกล หรือถ้าเขายังไม่นอน ก็น่าจะออกไปเดิน
ยัดเส้นยืดสายเล่น

เมงุมิคิดไปทางนั้น ขณะลองเดินไปดูด้านหลังบ้านพักตากอากาศ

มานประตูกระจกห่อรับแขกเปิดอยู่ นั่นหมายความว่าวากุตื่นแล้ว
แน่นอน

หญิงสาวสองเข้าไปดูข้างในบ้าน พลันเห็นสิ่งชวนสงสัย ใครบางคน
นั่งอยู่ที่โซฟา เป็นผู้หญิง บนใบหน้ามีแว่นตาขนาดใหญ่ สวมหมวกปีกกว้าง
ซึ่งสีของปีกหมวกแต่งแต้มด้วยเฉดดำสลับขาว ดูโดดเด่นเช่นเดียวกับชุดแขก
ผู้หญิงคนนั้นนั่งหันหน้ามาทางเมงุมิ

ใครกัน

ทันทีที่เห็นสตรีผู้มาเยือนในบ้านพักตากอากาศของคู่หมั่น ใจหญิงสาว
พลันพลุ่งพล่าน

เมงุมิลองเปิดประตูกระจก แต่จุดนี้ก็น่าจะล็อกอยู่ เพราะเปิดไม่ได้
เหมือนกัน เธอพยายามบ๊วยใบให้ผู้หญิงที่นั่งอยู่ในห้องรับแขก ‘เปิด’ ทว่า
อีกฝ่ายไม่ขยับแม้แต่น้อย

หรือผู้หญิงคนนั้นไม่เห็นเมงุมิ

หญิงสาวเคาะกระจก ในใจนึกสงสัยครامครัน “เปิดประตูหน่อย”
เธอส่งเสียง แต่ผู้หญิงคนนั้นก็ยังไม่ขยับเท่าเดิม

ราวกับหุ่นแสดงเสียอย่างไรรายนั้น

แปลกจริง...

เมงุมิลึบตาจ้อง เพ่งสังเกตรู้อยู่แล้วว่าชุดแขกของผู้หญิงมีรอยฉีกขาดตรง
หน้าอก และมีรอยเปื้อนสีแดงก่ำคล้ายซอสมะเขือเทศหกใส่...

หัวใจเต้นกระหน่ำดูจกริ่งเตือนภัย ต่างจากชีพจรที่พลุ่งพล่านจนถึง
เมื่อครู่ แข่งขาหญิงสาวเริ่มลั่นเทา

หรือว่า—

เมงุมิกวาดสายตาไปทั่วบริเวณ ครว้กอนหินที่อยู่ใกล้มือ ก่อนหุบบาน
กระจกที่กรุประตูจนแตก ก่อเสียงดังสนั่น แต่ถึงอย่างนั้นผู้หญิงที่สวมแว่น
กันแดดกับหมวกปีกกว้างก็ยังไม่สะทกสะท้าน

หญิงสาวหมุนเปิดประตู ก้าวเข้าไปข้างใน แสงอาทิตย์เดือนพฤษภาคม
สาดส่องลงพื้นไม้ขนาดประมาณสี่สิบสี่¹ สะท้อนเจิดจ้าจนตาพร่า

¹ สี่สิบสี่ขนาดเท่ากับ 1.62 ตารางเมตร

พื้นไม้ขัดเงาปรากฏรอยเปื้อนเหมือนสีทาบ้านเฉดแดงเข้ม เมงุมิ เคลื่อนกายเข้าหาผู้หญิงซึ่งยังคงนั่งอยู่ในท่าเดิมอย่างกล้าๆ กลัวๆ กลืน น้ำหอมบอวลล้นแรงจนแทบคอ ผิวหน้าได้แว่นตาดำของเธอโปะด้วย เครื่องสำอางหนาตะระ ริมฝีปากแต้มสีแดงสด มุมปากทั้งสองข้างยกขึ้นเป็น รอยยิ้มน้อยๆ เมงุมิเห็นรอยฝ่ามือมนุษย์สีแดงกำตีดแน่นอยู่ที่ลำคอผู้หญิง ซึ่งโผล่พ้นจากسابเสื้อที่อ้ากว้าง รูปทรงคล้ายรอยมือนั้นกำลังบีบรัดรอบคอ เธอ ชูดึกขาตตั้งแต่หัวไหล่ถึงหน้าอก ปรากฏรอยนิ้วมือสีแดงเข้มบนเนื้อผ้า ผู้หญิงตรงหน้าไม่ใช่หุ่นแสดงเสื้อ

ว้าย เมงุมิกรีดร้องพลันถอยหลังกรูด บริเวณเท้าของผู้หญิงมีสัมผัสหล่น จากจานผลไม้บนโต๊ะอยู่ลูกหนึ่ง รวมถึงมีดปอกผลไม้เปื้อนเลือด

แม้ชุดของเธอจะฉีกขาด แต่เมงุมิไม่เห็นบาดแผลที่น่าจะเกิดจากการ จ้วงแทงบนร่างกายผู้หญิงคนนี้ เห็นได้ชัดว่าเลือด (เมงุมิแน่ใจแล้วว่ามันคือ เลือด) เหนียวเหนอะซึ่งเปื้อนเปรอะอยู่บนชุด ไม่ใช่เลือดของผู้หญิงคนนี้...

เมงุมิเขียนหัวจนตาพว้า รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังจะล้ม เกิดอะไรขึ้นกัน นี่มันหมายความว่ายังไง ภายในสมองของหญิงสาวขาวโพลนไปหมด

แล้วคุณวากุล่ะ ตอนนี้อยู่ที่ไหน

หญิงสาวตะเบ็งเสียงเรียกหาวากุลด้วยความตกใจ แต่ไร้เสียงตอบกลับ ภายในบ้านเงียบงัน เธอหลุบสายตาลงต่ำ เพราะเพิ่งสังเกตเห็นรอยรองเท้า สลิปเปอร์คล้ายย่าเหยียบหยดเลือดที่พื้น รอยเท้าเปรอะเลือดนั้นมีสองสาย และทั้งสองสายเป็นจุดต่อเนื่องไปยังโถงทางเดิน รวกับว่าสายหนึ่งวิ่งตาม อีกสายหนึ่ง

เมงุมิเดินสะโหลสะเหลตามรอยเท้าเปื้อนเลือดไป รอยเท้าและหยดเลือด เปื้อนเป็นแนวจากห้องรับแขก ต่อเนื่องไปยังโถงทางเดิน ก่อนขาดหายที่ หน้าห้องน้ำซึ่งอยู่ฝั่งขวาของโถงทางเดิน

มิน่าข้ายังมีรอยมือบนประตูสีงาช้าง ปริมาณเลือดที่เปื้อนเปรอะ

เหลือเพียงเล็กน้อย เมื่อพิจารณาจากขนาด คงเป็นฝ่ามือของผู้ชาย แม้แต่ ลูกบิดทองเหลืองก็มีเลือดติดอยู่

เมงมิสาละวณอยู่กับประตู พลังกรีดร้องเรียกชื่อคู่หมั้นอย่างบ้าคลั่ง ทั้งทุบและพยายามเปิดประตูด้วยการใช้สองมือกระชากลูกบิด ทว่าประตูไม่ขยับ ประตูบานนี้ถูกล็อกจากด้านใน ไร้วิธีแวกคนส่งเสียง เงียบงันจนน่าขนลุก

หญิงสาวลงจากหน้าห้องน้ำ มุ่งหน้าสู่โถงทางเข้าทั้งที่ความคิดยังคงสับสน เมื่อย่ำเท้าลงพื้นโถงทางเข้า เธอเหลือบไปเห็นร่องเท้าสันสูง สีดำถลอกวาวไว้คู่หนึ่ง คงเป็นของผู้หญิงคนนั้น เมงมิเปิดประตู

หญิงสาวกระโจนออกไปข้างนอกโดยไม่สวมรองเท้า วิ่งตะบึงไปยังหน้าต่างบานเล็กของห้องน้ำ ใช้กล่องเปียร์ที่อยู่แถวนั้นตั้งแทน ก้าวขึ้นเหยียบแล้วชะเง้อดูข้างใน ด้านนอกหน้าต่างบานนี้ติดเหล็กดัด แต่บานหน้าต่างเปิดอยู่ครึ่งหนึ่ง

ผู้ชายสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวล้นอยู่ที่พื้นในท่ากอดโถมแบบตะวันตก เขาคือวากู ไม่ว่าจะร้องเรียกสักกี่ครั้งเขาก็ไม่ขยับ หมดลมหายใจแล้ว นิ้วชี้มือขวาที่เปื้อนเลือดตั้งขึ้น รวากับกำลังซบอกระบายบางอย่าง

เมงมิเอียงศีรษะเล็กน้อย พยายามมองไปตามทิศทางที่นิ้วชี้ บนผนังสีน้ำตาลอ่อน มีอักษรคาตากานะ² สีค่อนข้างดำเจ็ดตัวเรียงกันไม่เป็นระเบียบ คล้ายเขียนด้วยเลือด

เขียนว่า—ศพคนเป็น³

² หนึ่งในตัวอักษรญี่ปุ่น ใช้เขียนคำยืมจากภาษาต่างประเทศ สมัยโบราณผู้ชายนิยมใช้

³ คำจากบทละครรัสเซีย หมายถึง คนที่มีชีวิตอยู่ที่ตัว แต่จิตใจและความรู้สึกนึกคิดได้ตายไปแล้ว

1

ประตูร้านปิดอยู่

หม่อม้านั่งอยู่ที่ม้านั่ง ภูบะหรืออย่างเหม่อลอย สายตาที่ทอดไปยัง
ประตูทางเข้าเจืออาการหงุดหงิด

“เฮ้อ ในที่สุดก็ดันดันมาถึงจนได้”

ผู้ที่สืบเท้าเข้ามาอย่างเร่งรีบคือชายวัยกลางคนร่างท้วม นัยน์ตา
เบิกกว้าง ได้รักแร้หนีบของสีน้ำตาล ชูดสูทบริเวณป่าดงทุ่มโซก

คนที่ก้าวตามหลังชายวัยกลางคนเข้ามาเป็นชายหนุ่มร่างผอม ตัวสูง
กว่าชายคนหน้าเพียงหนึ่งช่วงศิวะ เลื้อยกันฝนมอซอแขวนอยู่ที่ไหล่คล้าย
ร่างเขาเป็นราวแขวนเสื้อ

หม่อม้าไม่ได้กล่าว ‘ยินดีต้อนรับ’ กับลูกค้า เพียงบดดับปลายมวน
บุหรี่ย่องช้า ก่อนซุกไว้ในเคาน์เตอร์

“มาแล้ว มาแล้ว มาแถวนี้ที่ไร ทำไมมีแต่เรื่องยุ่งยากวุ่นวายขนาดนี้
ก็ไม่รู้”

ชายวัยกลางคนบ่นเสียงดัง ทันทีที่ที่นั่งลงบนม้านั่ง

“อย่างกับเขาวงกตไม่มีผิด หลังออกจากสถานีก็เดินวนอยู่ตั้งนาน
สองนาน มองไปทางไหนก็เหมือนกันหมด แถมฝนยังตกใส่อีก รู้สึกเหมือน
ถูกหมาจิ้งจอกหลอกล่ออย่างงี้ไม่รู้”

“ตอนนี้ก็น่าจะยังถูกหลอกอยู่ไม่ใช่หรอ” หม่อม้าพิมพ์ำชนะคว่ำขวด
ของลูกค้าที่เขวระไปด้วยฝุ่นออกจากชั้น

“ยื่นทำบื้ออะไรอยู่อีกล่ะ รีบนั่งเร็วเข้า”

ลูกค้าวัยกลางคนเรียกสหายที่ตามมาด้วย ซึ่งฝ่ายหลังกำลังยืนกวาดตา
มองข้าวของภายในร้านด้วยสีหน้าพิศวง

“อ๊ะ ครับ”

ลูกค้านุ่มนั่งลงบนม้านั่งอย่างเก้กัง พยายามพับขายาวๆ ของเขา ให้เข้าที่

“หมอนี่เป็นรุ่นน้องผมเอง ชื่อโคนิชิ เรียว เปิดตัวไปไม่นาน และเพิ่งคว้ารางวัลนักเขียนแนวลึกลับหน้าใหม่เมื่อฤดูใบไม้ผลิที่ผ่านมานี่เอง”

“สวัสดีครับ...”

ชายหนุ่มมึนงง ถ้อยคำขลุ่ยลั่นอยู่ในปากฟังไม่ได้ศัพท์ ก่อนค้อมศีรษะลงเล็กน้อย

“อู๊ย ขนาดนั้นเชียว?” สีหน้าหม่อม้าไร้อารมณ์ เธอพูดเพียงเท่านั้น

“พอผมเล่าให้หมอนี่ฟังว่า มีหม่อม้าอยู่คนหนึ่งที่เขาแต่ทำหน้าตาบึ้งตึง ขนาดมีลูกค้ายังไม่เคยพูดว่า ‘ยินดีต้อนรับ’ เท่านั้นละ คะยันจะยอมให้ต้องพามาจนได้”

ชายวัยกลางคนพูด น้ำเสียงประศดประชัน

ตอนนั้นหม่อม้ากำลังทำวิสกี้ผสมน้ำเปล่า ท่วงท่าคล้ายนักวิทยาศาสตร์ในห้องทดลอง

ส่วนชายหนุ่มกำลังพยายามถอดเสื้อโคट ท่าทางกระสือกกระสน คล้ายปลาหมึกยักษ์กำลังร้ายระบำ เขาเอ่ยถาม

“ร้านนี้ชื่อว่า ‘ศพคนเป็น’ งั้นหรือครับ”

“เธอก็เอาแบบผสมน้ำโซ่ใหม่”

หม่อม้าตอบคำถามด้วยคำถามเพียงเท่านั้น

“อ๊ะ ไม่ครับ ผมขอนมกั้แล้วกัน”

รุ่นพี่เหลียวมองรุ่นน้องด้วยสีหน้าเอือมระอา

“ผมไม่ดื่มเหล้าครับ”

“ฉันไม่มีนม”

หม่อม้าพูดเสียงห้วน

“งั้นอะไรก็ได้ครับ ขอแค่ไม่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์...”

“ถ้าเป็นชาดอกคาวทองละก็ พอมีอยู่เหมือนกัน”

“ดอกคาว...?”

“ชาดอกคาวทอง”

“ทำไมไม่มีของพรรคนั้นได้ละเนี่ย”

ชายวัยกลางคนถาม ทำทางแปลกใจ

“ก็ฉันชอบดื่ม”

“เอาชาที่ว่าก็ได้ครับ”

“บทสนทนาแต่ละอย่างเหมือนฝันร้ายไม่มีผิด”

ผู้มาด้วยสายหน้า

“ไม่หรรอครับ ชื่อร้านนี้เพี้ยนมากเลย ถ้าดูแค่ชื่อ เหมือนร้านไม่อยากจะ
ลูกค้าเท่าไร แต่ดูแล้วคงไม่ล้มละลายง่ายๆ แน่”

ชายหนุ่มเอ่ยด้วยน้ำเสียงประทับใจ

“จะเจ๊งหรือจะขายดี หมาม้าคนนี้ก็ลอยตัวเหนือธรรมเนียมปฏิบัติ
ของคนในสังคมไปแล้วละ”

“คงต้องขอขอบคุณคนประเภทชอบอะไรเผลงๆ อย่างพวกคุณนี่แหละ
ฉันถึงหาเงินได้ขนาดที่ว่า ตาแก่กรมสรรพากรยังอดสมเพชเวทนาฉันไม่ได้”

“ว่าไปแล้ว งบประมาณของที่นี่มีมากมาย ทั้งนักเขียน จิตรกร และพวก
ที่อยู่ในวงการภาพยนตร์ศิลปะ”

ชายวัยกลางคนกระซิบ

“ชื่อร้านมีที่มาใหม่ครับ หรือ ‘ศพคนเป็น’ เป็นคำที่จู่ๆ ก็นึกขึ้นมาได้เอง”

ชายหนุ่มดูสนใจชื่อร้านมากเป็นพิเศษ

“ที่มานั้นเรียบง่าย สังขารของหมาม้าที่แกล้งเห็นเป็นแค่เปลือกของดวงจิต
หมายความว่า เป็นศพคนเป็น ใช้อย่างที่ผมพูดไหมละ”

สีหน้าหมาม้าดูความหมองหม่น

“หม่อมมาเป็นศพคนเป็น?”

นักเขียนหนุ่มตกใจ มองหน้าคนพาตัวเองมากับหม่อมม้าสลับกัน

“อายุไม่ปรากฏ ไม่มีใครทราบที่อยู่ ไม่มีใครรู้ชื่อจริง ขนาดชื่อในวงการยังไม่ยอมบอก ขนาดเรื่องไฉนี้ (ชายวัยกลางคนยกนิ้วโป้ง) ยังไม่รู้เลยว่าไม่มีหรือไม่มี เนื้อตัวของหม่อมม้าคลุมผ้าคลุมผืนหนาตุลึกลับ แต่มีสิ่งที่ฉันเข้าใจอยู่อย่าง สมัยหม่อมม้าอายุน้อย หลังเกิดความรักอันแรงดุจดั่งมเหสดัดสินใจฆ่าตัวตายไปพร้อมกับคนรัก แต่น่าเสียดายที่เธอกลับรอดชีวิตอยู่คนเดียว ช่างเป็นอดีตแสนขมขื่น—”

“ไฉนเรื่องนี้มาจากใคร”

หม่อมม้าถามเสียงเข้ม

“ควรถามว่าใครไม่เคยไฉนเรื่องนี้บ้างดีกว่า มีครั้งหนึ่งที่เหล่าเข้าปากจนเมามาย เลยเปลือยเล้าความลับของตัวเองให้คนอื่นฟังไม่ใช่หรือไม?”

ลูกคำวัยกลางคนยิ้มแฝงเลศนัย

“ไม่มีทาง บนโลกนี้ไม่มีเหล่าขวิดไหนทำให้ฉันมาได้ หรือถึงฉันจะมาก็ไม่มีทางเล่าเรื่องโง่เงาชวนฝันโยกพรศน์นั้นให้คนอื่นฟังหรอก”

“แต่ก็เล่าไปแล้วนี่”

“เรื่องราวเดาสุ่มสิไม่ว่า”

“ดูจากอาการโกรธเป็นพินเป็นไฟ สงสัยเป็นเรื่องจริงแน่ สมัยยังเฝ้า—ไม่รู้เหมือนกันว่าสมัยหม่อมม้ายังสาวนะ ก็สิบปีหรือก็ร้อยปีก่อนกันแน่—”

“ฉันไม่ใช่ภิกษุณีแปดร้อยปี⁴ หรอกนะ”

“หญิงสาวตกหลุมรักกับนักศึกษาคนหนึ่งซึ่งทำโดจินชิ⁵ ที่บ้านเกิด แต่ไม่ว่าอย่างไรพ่อแม่ก็ไม่ยอมให้แต่งงาน ทั้งสองจึงตัดสินใจร่วมกันไปเช่าโรงแรมเรียวกังมองเห็นทะเล พวกเขากินยาขณะฟังเสียงคลื่นต่างเพลง

⁴ ภิกษุณีในตำนานโบราณว่ากันว่ากินเนื้อเงือก จึงมีอายุยืนแปดร้อยปี

⁵ สื่อที่ท่าและชายโดยมือสมัครเล่น เป็นได้ทั้งมังงะ นิยาย และหนังสือรวมภาพเขียน เผยแพร่ผลงานของตนโดยไม่ผ่านสำนักพิมพ์

อิจินิโนะซึ่งที่เด็กชอบขับขาน โรแมนติกใช้ใหม่ละ แต่ความรักที่น่าจะต้อง
ลงเอยบนสวรรค์นั้นกลับไม่สมหวัง เนื่องจากฝ่ายชายเดินทางสู่ปรภพ
ได้อย่างง่ายดาย แต่ฝ่ายหญิงพินคินเพราะตายยาก สุดท้ายก็มีแค่ผู้ชาย
คนนั้นที่หมดลม ตัวคุณที่ยังอยู่ก็เหมือนศพคนเป็น มีลมหายใจเพียงสังขาร
ไม่มีความรู้สึกนึกคิดอีกต่อไป ไม่สนใจความเป็นไปในโลกนี้อีกแล้ว ไม่ยี่หระ
ว่าจะเกิดสงครามที่อ่าวไหน ไม่ไยดีว่าใครจะได้เป็นนายกรัฐมนตรี และ
เพราะยุ่งยากเกินไปหากให้ลงตายอีกรอบ เลยกลายเป็นผู้หญิงที่ใช้ชีวิต
ในแต่ละวันอันยืดยาวไปอย่างนั้นเอง—”

“ไร้สาระ”

ใบหน้าขาวผ่องและยาวเรียวดูบิดเบี้ยว บางมุมดูเหมือนคนอายุสามสิบ
บางมุมเหมือนคนอายุแปดร้อยปี ห่มผ้าล้วงนุหรือออกมาจากโตะแล้วเริ่ม
สูดควันเข้าปอดอย่างบ้าคลั่ง

“เรื่องราวการฆ่าตัวตายพร้อมคนรักขณะนอนฟังเสียงคลื่น สุดท้าย
ความรักจะได้บรรจบกันที่สรวงสวรรค์ ฟังแล้วไม่คล้ายบทละครโศกนาฏกรรม
สักนักใหม่ แต่แบบนี้ก็ดีแล้วละ ถึงจะเป็นแค่เรื่องแต่งก็เถอะ”

ห่มผ้าถอนหายใจพร้อมพนวันออกมา

“ยังไงก็เถอะ ผมว่าคงใส่สี่ตีไซให้มีสี่สันเพิ่มเติมจากเรื่องราวของตัว
โฮสเทล⁶ แมชีแปดร้อยปีสถิติไม่สมประกอบของร้านไหนสักแห่งกระมังครับ”

“แต่งเรื่องได้นั้นๆ”

“นั้นๆ อะไรกัน แต่งได้แย่งจนแสงหู คงได้เวลากลับแล้วละมัง เพราะ
ฉันจะปิดร้านแล้ว”

“อ่าว ทำไมใจเฉิดฉายอย่างนั้นล่ะครับ เพิ่งมาถึงเมื่อกี้เอง แถมฝน
ยังตกอยู่อีก แล้วผมก็นับบรรณาธิการให้มาเจอกันที่นั่นแล้วด้วย”

นักเขียนวัยกลางคนหลุบตามองซองสีน้ำตาลที่วางอยู่บนเคาน์เตอร์
คงเป็นซองใส่ต้นฉบับ

⁶ คำเรียกหญิงที่คอยดูแลลูกค้าตามบาร์

“แล้วฉันต้องสนเรื่องนั้นด้วยหรือ”

หม่อมมาแป้นหน้าหนีไปด้านข้าง

ลูกค้ายกมือขึ้นเกาศีรษะที่เส้นผมเหลือน้อยเต็มที ก่อนเสตามองคนที่มาด้วยด้วยความรู้สึกลำบากใจ ทว่าชายหนุ่มผู้นั้นกลับยกไหล่

“ผมว่าคุณควรขอโทษเธอนะครับ”

“สิ่งที่ข้าพเจ้าพาลังปากไปเมื่อครู่เป็นเรื่องที่ได้ยินได้ฟังมาผิดๆ ความจริงแล้วข้าพเจ้าเอาเรื่องราวของตัวโฮสเทลแมชีแปดร้อยปีสตีไม่สมประกอบของร้านไหนสักแห่งมาใส่สตีชีไปเอง”

“พูดมากจริง ไสหัวกลับไปได้แล้ว”

“โอ้ ถ้าเจ้าของร้านอยากให้กลับผมก็จะกลับ แต่น่าเสียดาย อุตส่าห์คาบเรื่องเด็ดมาให้ถึงที่แท้ๆ”

จู่ๆ ลูกค้าก็เปลี่ยนกลยุทธ์ กล่าวคำพูดจาแฝงนัยยั่วให้อยากรู้
สายตาดูหม่อมมายังคงมองไปทางอื่น

“ถ้าใช้ชีวิตโดยไม่อ่านหนังสือพิมพ์ ไม่ดูทีวี ละทิ้งเรื่องทางโลกียะเหมือนหม่อมมา คงไม่รู้กระทั่งว่าคดีที่ทำให้ผู้คนในสังคมแตกตื่นอยู่ตอนนี้ เป็นคดีอะไร...”

พูดจบ เขาก็เหลือบตาขึ้นมองด้วยสายตาเจ้าเล่ห์

“คดี?”

หม่อมมาหันหน้ากลับมามองลูกค้า สายตาสงสัยใคร่รู้

ลูกค้ายิ้มกว้างอย่างพึงใจ คล้ายชาวประมงตกปลาตัวใหญ่ได้

“รู้จักวากู ริวอิจิ นักเขียนนวนิยายแนวลึกลับไหม”

“ไม่รู้จักหรอก”

“อายุรุ่นราวเดียวกันกับผม ปีที่แล้วเพิ่งได้รับรางวัลวรรณกรรมมหาชน ตอนนี้เลยกลายเป็นนักเขียนยอดนิยมปึกหักตกจากฟากฟ้าเสียแล้ว”

“พูดอะไรไม่รู้เรื่อง”

“เขาเป็นนักเขียนโด่งดังในกลุ่มสาว ๆ มากทีเดียว คุณไม่รู้จักรังจรนหรือ
ที่นักเขียนคนนี้ น่าจะฟังคุณอยู่บ้างละนะ”

“ไม่รู้คือไม่รู้”

“มะนาวไม่มีน้ำจริงๆ”

ลูกค้าถอนหายใจ

“แล้วเกิดอะไรขึ้นกับนักเขียนชายดีที่ว่าละจ๊ะ”

“ตายแล้ว”

“อ้อ”

“แต่ไม่ได้ตายเพราะอุบัติเหตุหรือป่วยหรือกะนะ จะว่ายังไงดีละ—”

คำพูดหายไปจากปากลูกค้า เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพทางการแสดง
ชายวัยกลางคนลอบสังเกตปฏิกิริยาของผู้ฟัง ทว่าสีหน้าของหม่อมม่ายยังคง
เรียบเฉย

“เขาถูกฆ่า”

“จันทรอกหรือ”

ลูกค้าแทบหัวทิ่ม

“ตอบได้แค่ว่า จันทรอกหรือเนี่ยนะ”

“แล้วจะให้ฉันพูดว่าอะไร”

“ก็เช่น ว้าย ไม่จริงน่า อะไรแบบนั้น...”

“ว้าย ไม่จริงใช่ไหมเนี่ย”

“เหมือนคุยกับแอนดรอยด์ยังไงไม่รู้”

“นักเขียนมือรางวัลที่เขียนแต่เรื่องฆาตกรรมถูกฆ่า เท่านั้นละที่ฉันรู้
แล้วไงต่อ”

“...”

ลูกค้าปรับอารมณ์ตัวเองใหม่ จากนั้นเล่าต่อ

“ผมว่ามีแค่คดีนี้แหละ ที่จะทำให้หม่อมม่ายผู้ไม่แยแสว่าโลกใบนี้จะ

เกิดอะไรขึ้นหันมาสนใจได้ เพราะเป็นคดีที่แปลกประหลาดมากเลยละ
อยากฟังไหมล่ะ”

“ฉันไม่ได้เป็นคนอยากฟัง แต่คุณต่างหากที่เป็นคนอยากเล่า เขาเป็นว่า
ฉันจะช่วยนั่งฟังจนกว่าบรรณธิการจะมาถึงก็แล้วกัน รีบเล่ามาเร็วๆ สิ”

“คดีเกิดขึ้นประมาณหนึ่งอาทิตย์ก่อน ศพของวากู ริวอิจิ ถูกพบ
ในห้องน้ำบ้านพักตากอากาศคารุอิซาวะ สภาพถูกแทงที่หน้าอก—”

“พบศพในห้องน้ำ?”

“อ้อ วากูสิ้นลมหายใจในท่ากอดโถส้วม การประมาณเวลาตายระบุว่า
เสียชีวิตช่วงตีห้าถึงเจ็ดโมงเช้าวันที่สิบเอ็ด หน้าต่างบานเล็กของห้องน้ำ
เปิดอยู่ แต่ประตูล็อกจากด้านใน—”

“เข้าใจละ คดีแปลกประหลาดที่คุณว่า ที่แท้ก็คดีฆาตกรรมในห้อง
ปิดตายของโปรดคุณนี่เอง”

“เปล่า ไม่ใช่ คดีนี้ชัดเจนแล้วว่าผู้ตายฆ่าตัวเองไว้ในห้องน้ำ แต่วากู
ไม่ได้ถูกฆ่าที่นั่น เขาถูกแทงที่ห้องรับแขก แล้ววิ่งหนีเข้าไปหลบในห้องน้ำ
ป้องกันตัวเองไม่ให้ถูกทำร้ายซ้ำ และเสียชีวิตในห้องน้ำเพราะเสียเลือดมาก”

“ถ้ารู้รายละเอียดของคดีขนาดนั้น ยังจะเรียกว่าเป็นคดีแปลกประหลาด
ได้อีกหรือ”

“เฮ้อ คุณช่วยนั่งฟังเจียบๆ ก่อนเถอะ คนพบศพคือคู่หมั้นที่แอบ
เดินทางมาหาเขากะทันหัน ผู้หญิงคนนี้เป็นคนโทรแจ้งตำรวจ
พอเจ้าหน้าที่มาถึง จึงได้ฟังประตูห้องน้ำเข้าไป”

“หลังจากนั้นทุกคนก็เห็นนักเขียนชื่อก้องสั่งในท่ากอดโถส้วม
ในห้องน้ำ ถ้าพูดถึงนักเขียนยอดเยี่ยม ภาพออกสื่อคงดีกว่าถ้าอนตาย
โดยกอดอะไรสักอย่างไว้ในอ้อมแขน”

“แล้วคุณคิดว่าใครเป็นคนฆ่าวากู”

“ถามแบบนี้หมายความว่าคนร้ายถูกจับแล้ว?”

จังหวะการพูดของหม้าม้าคลาดเคลื่อนเล็กน้อย

“เรียกว่าจับได้หรือเปล่าก็ไม่ว่า เพราะตอนพบศพพวก คนร้ายก็ยังอยู่ที่นั่นเหมือนกัน”

“ฆ่าแล้วแต่ไม่หนี?”

“ใช่ ควรพูดว่าอยากหนีแต่หนีไม่ได้มากกว่า หรือไม่ฆาตรกรก็ไม่มี ความจำเป็นต้องหนี”

“หมายความว่าไง”

“คุณคิดว่าผมหมายความว่ายังไงล่ะ”

“ฉันเป็นคนถามก่อนนะ”

“หมายความว่าตอนพบศพพวก คนร้ายก็กลายเป็นศพแล้วเหมือนกัน”

“ฆาตรกรฆ่าตัวตายนั่นหรือ”

“ไม่ใช่ คนร้ายถูกฆ่า ถูกบีบคอจนตาย ยิ่งกว่านั้นจากผลการชันสูตร พหุคศพ การประมาณเวลาตายของผู้หญิงคนนั้นก็—”

“คนร้ายเป็นผู้หญิงหรือ”

“อ้อ ผู้หญิงคนนี้เป็นทั้งคนร้ายและผู้เสียหาย ชื่อซิงกู ชุสุโกะ อดีตบรรณาธิการสำนักพิมพ์ยักษ์ใหญ่ ว่ากันว่าผู้หญิงคนนี้อาจนำพาวาถูกออกสู่สายตาผู้อ่าน ฉะนั้นการประมาณเวลาตายของผู้หญิงคนนี้อาจดีละ เป็นข้อมูลที่น่าแปลกใจนิดหน่อย เพราะตายก่อนวาถูกตั้งสิบสองชั่วโมง”

“อะไรนะ ฟังแล้วไม่เห็นความเชื่อมโยงกันเลย ตอนนักเขียนที่ชื่อ วาถูกฆ่าตาย ผู้หญิงที่เป็นคนร้ายกลับตายไปแล้วเนี่ยนะ”

“ใช่แล้ว ผลการชันสูตรพหุคพระบุไว้ชัดเจน”

“ถ้าอย่างนั้นก็เท่ากับว่า ผู้หญิงคนนั้นไม่ใช่ฆาตรกรฆ่านักเขียนที่ชื่อ วาถูกนะสิ”

“แต่ผู้หญิงคนนั้นเป็นคนฆ่าวาถูกไม่ผิดแน่”

“นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน—”

คิ้วเรียงสวยได้รูปของหม่อมำกำลังยื่นเข้าหากัน ฝ่ายลูกค้าจึงอาศัยจังหวะนี้เข้าอารมณ์ร่วมอย่างแข็งขัน

“เพราะแบบนี้ผมถึงได้บอกคุณไว้แต่แรกใช่ไหมล่ะ ว่าคดีนี้แปลกประหลาด วากู รวบรวมหลักฐานโดยศพคนเป็น”

2

“เดี๋ยวนะ มีหลักฐานอะไรหะอ ถึงได้สันนิษฐานว่าซอมบี้อดีตบรรณาธิการเป็นคนร้ายชำนักเขียนนะ แก่ออยู่ในที่เกิดเหตุด้วย ก็สรุปไม่ได้หรอกนะว่าคนนั้นเป็นฆาตกร”

หม่อมำย่นถาม หัวคิ้วยังคงมุ่น

“วันเกิดเหตุ กล่าวคือ ประมาณตีห้าของวันที่สิบเอ็ดพฤษภาคม สามักรรยาสูงวัยคู่หนึ่งกำลังวิ่งจ็อกกิ้งอยู่แถวบ้านพักตากอากาศของวากู เห็นผู้หญิงซอมบี้กำลังเดินลัดป่าต้นชิราคาบะ ซอมบี้ที่ว่าสวมชุดแซ็กสีชาวดำอย่างกับแพนด้า แถมยังเดินขากระเผลก

แล้วก็ประมาณเที่ยงคืนวันเดียวกัน ผู้อยู่อาศัยในแมนชั่นแถวอากาศาจะ ก็เห็นผู้หญิงซอมบี้ที่ว่าเดินออกมาจากลิฟต์ ซินกุ ซุสุโกะ อาศัยอยู่ที่ชั้นแปดของแมนชั่นแห่งนั้น จากคำให้การของผู้อยู่อาศัย ผู้หญิงคนนี้โปะเครื่องสำอางหนาเตอะ แถมยังสวมแว่นกันแดดขนาดใหญ่ ได้กลืนน้ำหอมจุนจุนแรงจนแทบคอ ยิ่งกว่านั้นลักษณะการเดินยังดูผิดปกติ—”

“อ้อ”

“ที่แปลกคือ ซินกุ ซุสุโกะ ไม่น่าใช่คนชอบแต่งหน้าจัดขนาดนั้น มีหน้าซำยังไมชอบพรมน้ำหอมจุนจุน และไม่ใช่คนชอบใส่แว่นกันแดดทั้งที่เป็นอย่างนั้นมาตลอด แต่ทำไมเฉพาะวันนั้นเธอถึงแต่งตัวแบบนั้น หน้าร้อนก็ไม่ใช่ เพราะอะไรซินกุ ซุสุโกะ ถึงต้องทาลิปสติกสีจัดและสวม

แวนกันแดดดำสนิท

คำตอบมีเพียงอย่างเดียว การที่เธอแต่งหน้าหนาเตอะก็เพื่อปกปิดอะไรบางอย่างที่ปรากฏให้เห็นบนผิว และสาเหตุที่เธออาบน้ำหอมเยะขนาดนั้นก็เพราะต้องการกลบกลิ่นอะไรบางอย่างที่โชยออกจากตัว สวมแวนกันแดดเพื่อปกปิดบางสิ่งที่ปรากฏบนนัยน์ตาอย่างแน่นอน”

“อะไรบางอย่างที่ว่ามันคืออะไรกันล่ะ”

“ปกติผู้หญิงชอบแต่งหน้ากันตอนไหนครับ”

“ก็ตอนที่ยากให้ตัวเองดูสวย หรือไม่ก็ตอนเริ่มมีฝ้ากระเพิ่มขึ้น—”

“สิ่งที่ผู้หญิงชอบบีบพยายามปกปิดไม่ใช่ทั้งฝ้าและกระ แต่เป็นรอยช้ำของคนตาย นับแต่มีพยานเห็นชินญ์ ชุสฎิเกะที่ลือขบปีแมนชั้นย่านอาคาซาคะ ผมมั่นใจว่าเธอน่าจะถูกฆ่ามาแล้วไม่ต่ำกว่าแปดหรือเก้าชั่วโมง รอยจ้ำหลังเสียชีวิตจะปรากฏตามร่างกายหลังหมดลมหายใจประมาณสองสามชั่วโมง ขึ้นอยู่กับฤดูกาล และสิ่งที่ผู้หญิงชอบบีบต้องการปกปิดด้วยกลิ่นน้ำหอมก็คือ กลิ่นเนื้อเน่ายังไฉละ ส่วนแวนกันแดดที่ใส่ปิดตาไว้ เพราะอยากปิดบังสภาพกระจกตาที่เริ่มขุ่น ลิปสติกสีสันฉูดฉาดถูกใช้ทาหลบริมฝีปากที่เปลี่ยนไปเป็นสีม่วงแล้ว ยังมีอาการเดินขาจะเผลกให้เห็น ยิ่งมั่นใจได้ว่าศพเริ่มแข็งตัวหลังเสียชีวิต”

ชายวัยกลางคนพูดเร็วเร็วรวดเดียวจบ ก่อนหมดเรี่ยวแรงจนดูอ่อนล้า

“หลักฐานมีแค่นั้นเองหรือ”

หม่อม้าเค้นถามตรงประเด็น ไร้ความปราณี

“แน่นอน ไม่ได้มีแค่นั้นแน่ ชุดแซกที่ผู้หญิงชอบบีบสวมใส่มีแต่เลือดติดเต็มไปหมด ถ้าดูจากการกระเซ็นของเลือดที่ติดอยู่บนผ้า นึกภาพตามได้ไม่ยากว่า ตอนเธอลงมือฆ่าตามร่างกายคงอาบไปด้วยเลือด ผลทางนิติเวชระบุว่ากรู๊ปเลือดที่ได้จากคราบตรงกับกรู๊ปเลือดของวาถู วริอิจิ ร้อยเปอร์เซ็นต์ ยิ่งกว่านั้น ชุดที่ฉีกขาดตั้งแต่หัวไหล่ถึงหน้าอกยังเผย

ให้เห็นรอยนิ้วมือเปื้อนเลือดติดอยู่ ซึ่งรอยนิ้วมือที่ว่าเป็นรอยนิ้วมือข้างขวาของวากุ นั้นหมายความว่า ตอนผู้หญิงชอมบี้จ้วงแทงวากุด้วยมีดปอกผลไม้ ฝ่ายหลังได้กระชากเสื้อชอมบี้สาวจนฉีกขาด—”

“อาวุธสังหารคือมีดปอกผลไม้จั้นหรือ”

“ใช่ วางอยู่ด้วยกันกับจานผลไม้บนโต๊ะในห้องรับแขก คู่หมั้นผู้ตาย เป็นพยานเรื่องนี้”

“คนร้ายใช้ของมีคมในสถานที่เกิดเหตุอย่างนั้นสินะ”

“ใช่ อีกอย่างตอนตำรวจบุกเข้าไปในสถานที่เกิดเหตุ ผู้หญิงชอมบี้ยังคงนั่งอยู่ที่โซฟาห้องรับแขก หันหน้าไปทางสวนหย่อม และมีดปอกผลไม้ที่วางก็หล่นอยู่แทบเท้าเธอ

ลายนิ้วมือที่ตรวจเจอบนด้ามมีดเป็นของผู้หญิงชอมบี้ บาดแผลบนหน้าอกของผู้ตายก็แทบจะตรงกับทรงของมีดเล่มนั้น”

“คดีนี้คงไม่มีปัญหาเรื่องอาวุธสังหาร...”

หม่อม้าพึมพำขณะครุ่นคิด

“เออละ ผมขอกลับเข้าเรื่องสักหน่อย—”

ลูกคำพูด ก่อนจุดไฟที่ปลายมวนบุหรี่

“ที่พื้นไม้ห้องรับแขกอันเป็นสถานที่เกิดเหตุลำดับที่หนึ่ง มีรอยรองเท้าสลิปเปอร์เปื้อนเลือดติดและทะเท็มไปหมด จากร่องรอยนี้ทำให้สันนิษฐานถึงพฤติกรรมของอาชญากรกับผู้เสียหายในช่วงเวลาเกิดเหตุคร่าวๆ ได้

ประการแรก มีรอยรองเท้าสลิปเปอร์สองสาย สายหนึ่ง—คงเป็นของผู้ตาย—ทอดยาวต่อเนื่องจากห้องรับแขก โกงทางเดิน ไปสุดที่หน้าห้องน้ำ ส่วนอีกสายหนึ่งเป็นรอยเท้าที่ไล่ตามหลังผู้ตายไปจนถึงหน้าห้องน้ำ แล้วเดินวกกลับมายังห้องรับแขก

ยิ่งกว่านั้น รอยเท้าสายที่สองยังดูคล้ายเดินวนอยู่ในห้องรับแขก ก่อนมุ่งหน้าไปยังโถงทางเข้า แน่ละ รอยเท้าสายนี้ไม่ค่อยชัดเท่าไร แต่ก็

ยังปรากฏให้เห็นร่องรอยได้ว่าคนผู้นี้ได้เดินย้อนกลับมายังห้องรับแขกอีกครั้ง
ไม่ต้องบอกก็รู้ พี่น้องทำสลิบเปอร์ที่ผู้หญิงซอมบี้สวมมีเลือดติดอยู่

รอยเท้าเปื้อนเลือดเหล่านี้บอกให้รู้ว่า ผู้ตายถูกทำร้ายในห้องรับแขก
จึงวิ่งไปหลบในห้องน้ำทันที แต่คนร้ายวิ่งตามไปติดๆ พอเห็นว่าผู้ตายลืบก
กุญแจถึงได้ย้อนกลับมาที่ห้องรับแขกอีกครั้ง”

“ทำไมนักเขียนถึงต้องวิ่งเข้าไปหลบในห้องน้ำด้วยล่ะ ควรวิ่งออกไป
ข้างนอก หรือไม่ก็ใช้โทรศัพท์แจ้งตำรวจ”

“ถึงเขาอยากทำแบบนั้นแต่คงทำไม่ได้ สันนิษฐานจากพฤติกรรม
ของคนถูกแทง ประตูดอกสู่โถงทางเดินน่าจะอยู่ใกล้ตัวผู้เสียหายมากที่สุด
จึงเป็นทางเลือกทางเดียวที่เขาจะหนีจากคนร้ายยืนถือมีดอยู่ตรงหน้าตัวเอง
ได้ทันท่วงที ชั่วร้ายในห้องรับแขกกลับไม่ได้ติดตั้งโทรศัพท์ ด้วยหน้าที่
การงานที่เขาทำจึงติดโทรศัพท์ไว้ในห้องหนังสือ

ยิ่งกว่านั้น ถึงเขาพยายามวิ่งหนีออกไปข้างนอกเพื่อขอความช่วยเหลือ
แต่บ้านพักตากอากาศหลังนั้นค่อนข้างห่างจากบ้านพักตากอากาศข้างเคียง
แถมยังเป็นช่วงนอกเทศกาล คนที่มาพักก็น้อยเข้าไปใหญ่ สิ่งที่เขาพอจะ
ป้องกันไม่ให้ตัวเองถูกทำร้ายซ้ำในเวลานั้น คือการหันหลังกลับ วิ่งเข้าไป
หลบในห้องน้ำใกล้ตัว แล้วล็อกประตูจากด้านใน”

ลูกค้าวัยกลางคนยกแก้ววิสกี้ผสมน้ำขึ้นจิบ เพิ่มความชุ่มชื้นให้ลำคอ
ที่แห้งผาก

“แต่—”

หม่อมมาแย่ง แล้วทำท่าครุ่นคิดอีกครั้ง

“ไม่ว่าเลือดกับลายนิ้วมือของผู้เสียหายจะติดอยู่ที่เสื้อผ้าผู้หญิงซอมบี้
มากมาย แต่แค่นั้นคงสรุปไม่ได้หรือว่าเป็นฝีมือของซอมบี้”

“ทำไมล่ะ”

“ก็เป็นไปได้เหมือนกันไม่ใช่เหรอ ที่อาจมีบุคคลที่สามเอาชุดเปื้อนเลือด

ของตัวเองไปสวมให้ศพผู้หญิงชอมปีหลังบุคคลที่สามลงมือก่อเหตุ เพื่อ
ป้ายความผิดให้ศพเป็นคนร้าย”

“อย่างนี้เอง แต่เรื่องยังไม่จบเพียงแค่นั้น ผมลืมนึกประเด็นสำคัญ
ไปอีกอย่าง ที่จริงรอยนิ้วมือเปื้อนเลือดของวากูไม่ได้ติดอยู่แค่ที่ชุดผู้หญิง
เท่านั้น”

“อะไรนะ”

“ฝ่ามือเปื้อนเลือดของวากู ริวอิจิ ยังติดอยู่บนลำคอของผู้หญิงชอมปี
ซึ่งไพล่พ้นจากชุดแขกที่ฉีกขาด รอยเลือดนั้นติดแน่นมาก”

“ที่คอ?”

“เป็นรอยมือข้างซ้าย ตอนวากูถูกแทง เขาใช้มือขวากระชากคอเสื้อ
อีกฝ่ายจนฉีกขาด ยิ่งกว่านั้นยังพยายามใช้มือซ้ายคว้าคอผู้หญิงมาบีบแน่น
หลังจากนั้นวากูคงคิดว่าสู้อีกฝ่ายไปก็ไร้ประโยชน์ เพราะถึงจะเป็นผู้หญิง
แต่เธอมีฝีมือ เลยก้นหลังกลับ วิ่งหนีไปหลบในห้องน้ำใกล้ๆ เขาล็อก
ประตูห้องน้ำ ด้านนอกหน้าต่างบานเล็กห้องน้ำมีการติดเหล็กดัด กล่าวคือ
วากูซิงตัวเองไว้ในห้องปิดตายโดยสมบูรณ์ ฉะนั้น กรณีบุคคลที่สามเป็น
ฆาตกร ก็เป็นไปได้อยู่ดีที่ฆาตกรรายนี้จะเอารอยฝ่ามือเปื้อนเลือดของ
วากูไปติดที่ศพชินกุ แม้ฆาตกรอาจเปลี่ยนเสื้อเปื้อนเลือดไปสวมให้ศพได้
ที่หลังก็ตาม จึงคิดได้ทางเดียวคือ รอยมือเปื้อนเลือดที่ติดแน่นอยู่บนลำคอ
ของชินกุ เกิดขึ้นก่อนวากูจะหนีเข้าไปหลบในห้องน้ำ”

“เข้าใจละ แล้วข้อสันนิษฐานที่ว่าฆาตกรเป็นชอมปีก็มีมูลแค่นี้แหละ”

“เปล่า ยังมีอีก—แค่”

ลูกคำสำคัญนี้ลาลาย

“มีอีกอย่างที่เป็นข้อมูลเด็ด”

“อะไรล่ะ”

“วากู ริวอิจิ ได้ทิ้งข้อความก่อนตายเอาไว้ด้วย เขียนไว้บนผนังห้องน้ำ

ที่เขาฆ่าตัวเองเอาไว้”

“ข้อความก่อนตาย?”

หม่อมมาทำหน้าที่สงสัย

“เป็นข้อความอะไรก็ตาม อย่างชื่อคนร้ายหรืออะไรพวกนั้นที่ผู้เสียหายเขียนไว้ก่อนจะเสียชีวิต”

“อ้อ แล้วเขาเขียนอะไรไว้”

“เขาเขียนคำว่า ‘ศพคนเป็น’ ด้วยเลือดบนผนังห้องน้ำ อักษรทุกตัวเป็นตัวคาตากานะ ดูจากลายมือนี้ว่าเป็นเลือดของเขา สรุปได้ว่าวากู ริวอิจิเป็นคนเขียนด้วยตัวเอง”

“อืม”

“ผู้เสียหายเขียนข้อความก่อนตายด้วยตัวเอง ฆาตกรคือศพคนเป็น แต่ถึงอย่างนั้นคำว่า ‘ศพคนเป็น’ ก็ไม่ได้แฝงนัยเหมือนชื่อร้านของหม่อมมา ผู้ตายหมายถึงชอมปีตรงตามตัวอักษร”

“ถ้าอย่างนั้นฉันก็พอจะเข้าใจแล้วละ นี่คือสาเหตุที่คุณอาเมมียะดันดันมาร้านฉัน ทั้งที่ระยะหลังมานี้ทำตัวห่างเหิน ไม่ยอมโผล่หน้ามาให้เห็นเป็นชาติแล้วมันเหวอ ฉันคงต้องขอขอบคุณข้อความก่อนตายอะไรนั้น ที่ทำให้คุณนึกถึงร้านฉันขึ้นมาได้”

“ถูกต้อง แต่มาหาว่าผมทำตัวห่างเหินไม่ยอมโผล่หน้ามาให้เห็นเป็นชาติ ก็ออกจะเกินไปหน่อย เพราะเมื่อวานขึ้นผมก็เพิ่งมาเอง แต่ร้านไม่เปิด แกเองก็ยืนยันเรื่องนี้ได้ใช่ไหมอ่อนุ่ม”

เมื่อนักเขียนวัยกลางคนชื่ออาเมมียะผินหน้ามองชายหนุ่ม ฝ่ายหลังจึงผงกศีรษะ หลังนั่งนิ่งไม่ยอมปริปากจนนึกว่าตายไปแล้ว

“และครั้งนี้ก็เหมือนเดิม ผมต้องเดินวนไปมาหลายรอบกว่าจะมาถึงที่นี่ได้ พอเห็นร้านปิดเท่านั้นละ ให้ตายเถอะ ในใจเผลอคิดว่าในที่สุดร้านก็เจ๊งไปแล้ว”

“ขอโทษทีเถอะ กิจการใครจะไปเจ้ง่ายดายอะไรขนาดนั้น ฉันแค่โดน
หวัดกินเลยต้องนอนชมอยู่ที่บ้านอาทิตย์หนึ่ง”

“แล้วได้ใครฝากผีฝากไข้”

“ไม่รู้”

หม่อมมาเป็นคนหน้าไปด้านข้าง

“แต่ไม่ว่ายังไงฉันก็เชื่อไม่ลงหรอก—ซอมบี้อะไรจะลุกขึ้นมาฆ่าคนได้”

“ตายๆ ไม่ต้องตกใจขนาดนั้นหรอกนะ เพราะระหว่างสืบสวนสอบสวน
ยังมีเรื่องให้ตกใจมากกว่านี้อีก”

ลูกคำวียกกลางคนโน้มตัวไปข้างหน้า รวากับว่าเรื่องราวที่เกริ่นมา
ทั้งหมดจบจนถึงจุดสุดท้าย

“เรื่องอะไร”

หม่อมมาทำเป็นโน้มตัวไปข้างหน้าเช่นกัน แต่สีหน้าไม่มีใครเต็มใจนัก
แสร้งทำเป็นถูกเรื่องนี้ดึงดูดความสนใจจนดินไม่หลุด

“พูดถึงผู้หญิงซอมบี้ คุณคิดว่าใครเป็นคนฆ่าเธอ”

“เธอถูกฆ่า? อ่า งั้นหรือหรือ ผู้หญิงซอมบี้ขาดใจตายเพราะถูกบีบคอ
งั้นหรือ”

หม่อมมาตอบ ทำท่าครุ่นคิด

“สรุปว่าใครเป็นคนฆ่าเธอ”

“จะว่ายังไงดีละ ผู้หญิงซอมบี้ถูกเหยื่อตัวเองฆ่าล่ะ”

3

“ว่าไงนะ”

หม่อม้าย้อนถาม

“คนที่ฆ่าซิงกู ซุสโกะ คือวากู ริวอิจิ ผู้ชายคนนั้นนั่นแหละ”

“รู้ได้ยังไงกัน อย่าบอกนะว่าผู้หญิงซอมบี้ก็ทิ้งข้อความก่อนตายเอาไว้ด้วย อย่าง ‘คนที่ฉันฆ่าคือผู้ชายที่ฆ่าฉัน’ อะไรเทือกนั้น”

“ใครจะเขียนข้อความก่อนตายซับซ้อนแบบนั้นกัน”

คู่สนทนาโผล่สวนทันควัน

“ตำรวจพบจดหมายที่วากูเขียนหาพี่สาวที่บ้านเกิด มันอยู่ในโต๊ะเขียนหนังสือที่บ้านพักตากอากาศ”

“จดหมาย?”

“ใช่ หลังจากพ่อแม่ตายไปเพราะได้ฝนตั้งแต่วากู ริวอิจิยังเล็ก เขาก็ได้พี่สาวที่แก่กว่าสิบปีคนนี้แหละเลี้ยงดูจนเติบโตสำหรับวากูแล้ว พี่สาวที่อาศัยอยู่ที่บ้านเกิดคนนี้เปรียบเสมือนแม่บังเกิดเกล้า และเป็นคนใกล้ชิดในครอบครัวเพียงคนเดียวที่เหลืออยู่ นั่นจึงอาจเป็นสาเหตุที่วากูพยายามขอความช่วยเหลือจากพี่สาวก่อนใครเพื่อน หลังฆ่าซิงกูแล้วเกิดอาการหวาดวิตก”

“อย่างนี้เอง”

“เนื้อความในจดหมายมีความยาวประมาณกระดาษสองแผ่น ตัวหนังสือเขียนด้วยดินสอ ลายมือหวัดเพราะจิตใจว่าวุ่น และแม้ตัวอักษรหวัดมากจนดูยุ่งเหยิง แต่จากผลการวิเคราะห์ลายมือทำให้รู้ว่าเป็นจดหมายที่วากูเขียนแน่นอน ส่วนเนื้อหาในจดหมายกล่าวโดยสรุป ดังนี้

‘ตอนผมไปที่แมนชั่นของซุสโกะช่วงกลางวัน เราทะเลาะกันด้วยเรื่อง

ไม่เป็นเรื่อง เวลานั้นผมโมโหมาก เลยเปลือยใช้สองมือบีบคอเธอจนตาย ผมทิ้งศพไว้ที่แมนชั่น แล้วหนีมาหลบอยู่ที่บ้านพักตากอากาศ ผมไม่รู้ว่หลังจากนี้ต้องทำยังไงดี'

คำเรียกพี่สาวที่ปรากฏในจดหมาย เขาเขียนไว้ว่า 'พี่ครับ' นะ เลย์รู้ว่าเขียนถึงใคร"

"ชินกุ ซุสุโกะ ถูกฆ่าในแมนชั่นตัวเองนั่นหรอ"

"น่าจะเป็นอย่างนั้น ความจริงพอตำรวจได้ไปตรวจดูแมนชั่นของชินกุแถวอาซากะ ปรากฏว่ามีร่องรอยการต่อสู้กันชัดเจน ทั้งหมดอนและนาพิกาตั้งโต๊ะระวางกระจัดกระจายอยู่ที่พื้น กระจุกโต๊ะเครื่องแป้งแบบสามด้านก็แตก—"

"เท่ากับว่าตัวนักเขียนสารภาพในจดหมาย ว่าตนได้ปลั้งมือฆ่าบรรณาธิการตายอย่างนั้นใช่ไหม"

"ใช่แล้ว แต่ไม่รู้ว่เขาเกิดเปลี่ยนใจกลางคันก่อนจะเขียนจดหมายหาพี่สาวเสร็จหรือเปล่า หรือเกิดมีอะไรบางอย่างมาขัดจังหวะทำให้วากุเขียนจดหมายไม่เสร็จ เจ้าหน้าที่สืบสวนถึงพบกระดาเขียนจดหมายยังคงติดอยู่ที่หัวสันก้าว ซุกอยู่ในซอกลิคของลิ้นชัก"

"แต่ถ้าพิจารณาเนื้อหาในจดหมาย ไม่แน่ว่านักเขียนคนนี้กับบรรณาธิการสาวก็อาจจะ—"

"เป็นไปอย่างที่คุณคิดนั้นละ ความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาไม่ใช่แค่เรื่องงานเพียงอย่างเดียว ถึงชินกุอายุมากกว่าฝ่ายชายประมาณห้าปี แต่คนรอบข้างต่างก็รู้ว่พวกเขาสองคนเป็นคู่รักกัน เอ้อ ตอนนั้นต่างฝ่ายต่างก็โสด จึงไม่ได้เป็นการคบชู้นอกใจ และคนแรกที่ค้นพบพรสวรรค์ของวากุก็คือชินกุ บรรณาธิการมากความสามารถ"

"เท่ากับว่าผู้หญิงคนนี้ก็เป็นผู้มีพระคุณของเขาอีกทางหนึ่ง"

"คงงั้น แต่อะไรๆ คงดีกว่านี้ถ้าทุกอย่างจบลงที่ตำแหน่งผู้มีพระคุณ

ไม่มีใครรู้เลยว่าในอดีตวากุเคยทำอะไรที่โหมมาจนกระทั่งอายุประมาณ สามสิบ เดว่าคงเปลี่ยนงานเปลี่ยนที่อยู่ไปเรื่อยจนเล้าเรียนการเขียน นวนิยาย ดูเหมือนว่าตอนแรกเขาตั้งใจเขียนเฉพาะวรรณกรรมบริสุทธิ์ จึ่งตระเวนยืนต้นฉบับไปตามสำนักพิมพ์ต่างๆ พลังสร้างสรรค์ผลงาน แนวนั้นไปด้วย

ระหว่างนั้นเขาได้ส่งต้นฉบับไปยังสำนักพิมพ์ยักษ์ใหญ่ที่ชินกุทำงาน อยู่ ไม่บ่อยนักที่นักเขียนโนเนมจะได้รับโอกาส แต่โอกาสทองหายากยิ่งนั้น ก็เกิดกับเขาจนได้ ต้นฉบับเตะตาชินกุ ชุสุโกะเข้าอย่างจัง ซึ่งนานๆ ครั้ง เธอถึงจะเกิดความรู้สึกแบบนี้ เมื่อชินกุได้อ่านต้นฉบับของวากุ เธอรู้สึกถึง พรสวรรค์ของเขาได้ทันที จึงพยายามหว่านล้อมหัวหน้าบรรณาธิการอย่าง ไม่ลดละ จนทางสำนักพิมพ์ยอมเอาต้นฉบับไปตีพิมพ์

ไม่นาน ต้นฉบับก็กลับกลายเป็นรูปเล่ม หนังสือพิมพ์ครั้งแรกมีจำนวน ไม่มาก แต่พอได้ออกสู่สายตาผู้อ่าน ผลตอบรับที่ได้กลับเหนือความ คาดหมาย ในที่สุดสำนักพิมพ์จึงรู้ว่าตนได้ค้นพบเพชรเม็ดงามในโคลนตม นับแต่นั้นก็ถือว่าเป็นจุดเริ่มต้นของมหากาพย์แห่งความสำเร็จของวากุ ริวอิจิ

เท่ากับว่าชินกุ ชุสุโกะ เป็นเทพธิดาที่คอยปกป้องรักษาและช่วยเหลือ วากุ แม้เธออายุมากกว่า แต่เป็นคนสวยมีเอกลักษณ์คล้ายลอเรน เบคอลล⁷ สำหรับวากุที่ถูกเลี้ยงดูโดยพี่สาวจนเติบโต ทำให้ความรู้สึกที่มีต่อชินกุ เปรียบเหมือนซิสเตอร์คอมเพล็กซ์⁸ ความสัมพันธ์ตอนแรกๆ วากุเอาแต่ หมกมุ่นอยู่กับผู้หญิงมากความสามารถและหน้าตาสะสวยคนนี้น้อย

ลูกค้ายิ้มกว้างแล้วกล่าวเสริม

“แค่ช่วงแรกเท่านั้นละ”

⁷ Lauren Bacall (1924–2014) นักแสดงหญิงชาวอเมริกัน เป็นที่รู้จักจากเสียงอันโดดเด่น และ ภาพลักษณ์ยั่ววน

⁸ ความผูกพันและความหลงใหลอย่างแรงกล้าต่อพี่สาวหรือน้องสาวของตน

“ไม่ว่าใครที่ต้องรับมือกับมนุษย์ชั่วเดิมนั้นนาน ย่อมจินตนาการได้ไม่ยากว่า ทำยที่สุดแล้วความสัมพันธ์ในรูปแบบนั้นจะลงเอยอย่างไร”

หม่อมมาพูด สีน้าขมขึ้น

“เมื่อที่บอกว่าต้องรับมือกับมนุษย์ชั่วช้ากลายเป็นระยะเวลาไม่นานนะ คงรับมือมาแล้วเกือบแปดร้อยปีกระมัง”

“ก็บอกแล้วไม่ใช่เหรอว่าฉันไม่ใช่แม่ชีแปดร้อยปี”

“อย่างที่คุณพอจะเดาได้ วากู ริวอิจิ เริ่มไต่บันไดขึ้นไปหาความสำเร็จทีละขั้นอย่างมั่นคง ทุกปีมีชื่อเข้าชิงรางวัลตลอด บางปีก็ได้รับรางวัล ทุกครั้งที่มีการประกาศรายชื่อผู้เข้าชิง เขาจะโกยนักอ่านรายใหม่ได้อีกเพียบ กระทั่งเป็นที่รู้จักในวงกว้าง

เนื่องจากแรกเริ่มเดิมทีผลงานของเขามุ่งเน้นไปที่วรรณกรรมบริสุทธิ์ ทำให้เมื่อเทียบกับนักเขียนแนวลึกลับคนอื่นๆ กลิ่นวรรณศิลป์ทางวรรณคดีของวากูพุ่งแรงกว่ามากนัก ทำให้กลุ่มนักวิจารณ์ที่เบื่อหน่ายและไม่ค่อยพึงใจกับนวนิยายลึกลับที่เน้นกลอุบายดั้งเดิม ยอมรับผลงานของวากูได้ไม่ยาก กอปรกับพวกจู้จี้จุกจิกในแวดวงวรรณกรรมก็หันมาอ่านหนังสือของเขาอีกทางหนึ่ง

หลังจากวากูได้รับรางวัลหนังสือชายดี และเริ่มมีเพื่อนฝูงในหมู่แวดวงนักเขียนชายดี ทำทีที่มีต่อชินกุกก็เปลี่ยนไป ในเมื่อผู้คนที่เข้ามาห้อมล้อมรอบข้างเขาต่างคอยเอาอกเอาใจ เอ่ยปากยกยอปอปั้นไม่ขาดสาย มีหรือจะเหลียวแลบรรณาธิการรุ่นเก่ามากประสบการณ์ ที่รู้จักกันมาแต่ช้านานแต่ออกอย่างชินกุก ยิ่งกว่านั้นวากูก็น่าจะเปื้อนความสัมพันธ์เชิงชู้สาวที่มีให้กันมาตั้งแต่ต้น

ผลที่ได้คือความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงทั้งสองเริ่มเย็นชืด กระทั่งถึงจุดแตกหักเมื่อฤดูร้อนปีที่ผ่านมา ตัวแปรสำคัญคือการปรากฏตัวของหญิงสาวคนหนึ่ง เป็นรูปแบบชั่วเดิที่เจอได้ในความสัมพันธ์ทั่วไปจนเกร่อ วากูได้

เพื่อนใหม่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยสตรี มีหน้าที่ช่วงนั้นชินกู่ยังทะเลาะกับหัวหน้าบรรณาธิการใหญ่โต จนเธอถึงขนาดต้องยื่นใบลาออก แบบนี้ยิ่งเข้าทาง เพราะหัวหน้าบรรณาธิการยื่นมือรับใบลาออกด้วยความยินดี”

“มีน้ำล่ำถึงเรียกเธอว่าอดีตบรรณาธิการ”

“เบื้องหลังพฤติกรรมรุนแรงของชินกู่ อาจเพราะเธอหมดความอดทน ควรแก่เวลาสร้างความสัมพันธ์ที่มั่นคง ด้วยการแต่งงานกับวากูให้เป็นฝั่งเป็นฝาเสียที หรือไม่ชินกู่ก็อาจไม่สบายใจที่เห็นเจ้านักศึกษาสาวตามติดวากูไม่ห่าง

ความคิดของเธอในตอนนั้นคาดว่าถ้าตัวเองลาออกจากการงาน ฝ่ายชายคงขอเธอแต่งงาน แต่นั่นเป็นการคาดเดาสถานการณ์ตื่นขึ้นของผู้หญิงฉลาดเฉลียว เพราะวากูเริ่มเบื่อหน่ายผู้หญิงอายุมากกว่าคนนี้ ชินกู่เริ่มตามเขาแจ ทำตัวเป็นภรรยาเขาตลอดเวลาเนื่องจากชินกู่ว่างไม่มีอะไรทำในความรู้สึกของวากู เทพธิดาผู้ชาญฉลาดและรูปโฉมงดงามหยดย้อยได้ตกสวรรค์ กลายเป็นหญิงวัยกลางคนจอมจุ๊ขี้บ่น

และท้ายที่สุด เขาก็เลือกนักศึกษาสาวพิตเปรี๊ยะเป็นคู่ชีวิต ผู้หญิงที่มีพ่อเป็นประธานบริษัททองสังหาริมทรัพย์ เอาเถอะ ถ้าคุณเป็นผู้ชายก็คงเลือกได้ไม่ยากหรอก...”

“เบื้องลึกเบื้องหลังที่นักเขียนวากูลงมือบีบคอบรรณาธิการจนตาย เพราะความสัมพันธ์ที่สาวอีนุ่ตงนั่งอย่างนั้นสินะ”

“ใช่แล้ว แต่ไม่รู้ทำไมวากูซึ่งน่าจะหมกตัวอยู่ที่บ้านพักตากอากาศแถวคารูอิซาวะเพื่อเขียนหนังสือ ถึงได้ไปยุ่งแมนชั่นของแฟนเก่าซึ่งอยู่ที่อาคาซากะ ไม่มีทางที่เขาจะเข้าถ้าเสียตามลำพังโดยสมัครใจ จึงเป็นไปได้มากกว่าฝ่ายหญิงเป็นคนนัดเขาออกมา พอเขาบอกเธอเรื่องหมั้นหมายกับนักศึกษาสาว คำแสดงหุพวกนั้นคงทำให้ชินกู่โกรธแค้นถึงขั้นอยากฆ่าเขารื้อขึ้นมา”

“ข้อสันนิษฐานเกี่ยวกับแรงจูงใจในการก่อเหตุฆาตกรรมประการแรก พอเข้าใจได้ เป็นความสัมพันธ์ยุ่งเหยิงระคนอิจฉาริษยา กรณีแบบนี้พบเจอได้บ่อยทีเดียว”

“ถูกต้อง ส่วนแรงจูงใจในการก่อเหตุฆาตกรรมประการที่สองก็กระจ่างแล้วเช่นกัน สรุปได้คำเดียวสั้นๆ มันคือการแก้แค้น สันนิษฐานได้แค่ทางเดียวคือ ผู้หญิงที่ถูกฆ่าได้ลุกขึ้นมาแก้แค้นคนร้าย ถึงจะตายก็ตายตาไม่หลับ เพราะความคั่งแค้นมันอัดแน่นในกระดูกดำ เธอจึงกลับมามีชีวิตอีกครั้ง

ที่จริงเมื่อพูดถึงคดีฆาตกรรมคดีนี้ ก็รู้แล้วว่าอะไรเป็นอะไร ไม่มีประเด็นไหนที่ยังไม่กระจ่าง รู้คนร้ายตั้งแต่ต้น ทั้งยังพบอาวุธสังหารทันที ส่วนแรงจูงใจก็ถูกพิสูจน์แล้วชัดเจน รู้กระทั่งสถานที่และวิธีก่อเหตุฆาตกรรม

คดีนี้ไม่มีอะไรลึกลับซับซ้อนเลยสักอย่าง คดีฆาตกรรมไร้ปริศนา ทำทนายให้ขบคิดแบบนี้หาได้ไม่ง่าย ทุกจุดทุกข้อสงสัย กระจ่างแจ่มดุจแสงอาทิตย์สาดส่อง”

“ยกเว้นเรื่องหนึ่ง”

ชายหนุ่มที่อาเมมิยะพามาพูดเสียงเบา

“ใช่ ยกเว้นเรื่องหนึ่งที่ยังเป็นปริศนาดำมืด พูดอีกอย่างคือ ซากศพ ยังมีสภาพสมบูรณ์หลังถูกบีบคั้นจนขาดอากาศตาย หัวใจหยุดเต้น รอยจ้ำหลังเสียชีวิตปรากฏตามร่างกาย กระเจกตาขุ่นมัว และกล้ามเนื้อเริ่มแข็งตัว ได้ฟื้นกลับมามีชีวิตอีกครั้งหลังจากตายไปแล้วประมาณแปดชั่วโมง จากนั้นออกเดินทางอย่างลุลุกทุเลจากโตเกียว มุ่งหน้าสู่คารุอิซาวะเพื่อลงมือก่อเหตุฆาตกรรม ประเด็นนี้ละที่ยังไม่กระจ่าง...”

4

“ถ้านี่เป็นแค่เรื่องราวในหนังสือของขวัญ คงไม่มีใครแปลกใจเท่านี้ ซอมบี้เป็นตัวร้ายในเรื่องมีให้เห็นเกลื่อนกลาด และไม่ใช่เฉพาะตัวร้ายในเรื่องเท่านั้นนะ ขนาดตำรวจก็ยังเป็นซอมบี้ แต่เรากำลังพูดถึงคดีฆาตกรรมที่เกิดขึ้นจริง—”

“ผมนะ...”

ชายหนุ่มที่นั่งเฝ้ามองมาตลอดเปิดปากพูดอย่างขวยเขิน

“ไม่ว่าจะมองมุมไหน ผู้หญิงซอมบี้ก็น่าเป็นคนร้ายได้หรอกครับ”

“ใครต่อใครก็คิดแบบนั้นแหละ แต่หลักฐานและพยานแวดล้อมทั้งหมดบ่งชี้ว่า ผู้หญิงซอมบี้เป็นฆาตกร—”

รุ่นพี่พูดยังไม่ทันจบประโยค รุ่นน้องกลับยกมือขึ้นขัดจังหวะ

“จริงเหวอครับ เรื่องนี้ดูเผินๆ อาจเห็นเป็นอย่างนั้น แต่ยังมีอีกจุดหนึ่งที่น่าสงสัย”

“ยังมีอะไรน่าสงสัยหลงเหลืออยู่อีกเหวอ”

“จุดน่าสงสัยที่ว่าคือ ผู้หญิงซอมบี้เดินทางจากอากาศากระไปคารูชิวะได้อย่างไร ถ้าผู้อยู่อาศัยในแมนชั่นเป็นพยานได้ว่า เธอออกจากแมนชั่นประมาณเที่ยงคืนครึ่งของวันที่สิบเอ็ด ไม่มีทางที่เธอจะเดินทางไปนั้นด้วยรถไฟ เพราะขบวนสุดท้ายที่ออกจากอุเอโนะคือ 23.58 น. ถ้าสรุปว่าเธอเดินทางด้วยรถยนต์ก็ยังแปลกอยู่เหมือนกัน เนื่องจากชินจู ชูสุโกะ ไม่มีรถยนต์ส่วนตัว ทั้งยังขับรถไม่เป็นอีกต่างหาก ไม่รู้ว่าผู้หญิงซอมบี้เดินทางไปถึงคารูชิวะได้อย่างไรกันแน่”

“สงสัยบินไปบนท้องฟ้า”

“ซอมบี้บินได้ด้วยเหวอครับ”

“สงสัยเรื่องนี้ไม่ค่อยแพร่หลายเท่าไร”

“พวกผีดูดเลือดโง่โง่ที่ไหนไปบนฟ้าได้”

“ถูกต้อง”

“คู่สามีภรรยาสูงวัยที่เห็นชอมบี้ป่วนเปื้อนอยู่แถวบ้านพักตากอากาศของพวกเขา ก็บอกว่าเห็นรถยนต์สีขาวจอดอยู่ในสถานที่ลับตาคนไม่ใช่หรอ คนร้ายอาจเดินทางไปที่นั่นด้วยรถยนต์คันนั้นก็ได้อะ แต่พอตำรวจเริ่มลงพื้นที่สืบสวนสอบสวนหลังรับแจ้งว่ามีคดีฆาตกรรมเกิดขึ้น การณ์ก็กลับกลายเป็นว่าไม่มีรถยนต์สีขาวจอดอยู่แถวนั้นเลย”

“เท่ากับว่ายังมีคนร้ายอื่นอีกนะสิ”

หม่อมมาตาม ปากยังคงคาบมวนบุหรี่

“ผมว่ามันเป็นข้อสันนิษฐานที่สมเหตุสมผลที่สุดครับ อีกอย่างผมก็ยังปักใจเชื่อไม่ลงว่าวากู ริวอิชิ จะฆ่าตัวตายด้วยวิธีประหลาดพิสดารแบบนี้”

“ถึงเขามีแรงจูงใจในการฆ่าตัวตายก็เถอะ แต่ก็ไม่เห็นมีเหตุผลอะไรที่ต้องลงทุนลงแรงจนศพจากโตเกียวไปจนถึงคารุอิซาวะ แถมยังอุตส่าห์แต่งตัวเป็นชอมบี้ที่เพิ่งถูกฆ่าอีกต่างหาก หรือถ้าเขาเกิดฆ่าตัวตายขึ้นมาจริงๆ มีข้อสรุปอยู่อย่างเดียวนะคือ ผู้ชายคนนั้นสติวิปลาส”

รุ่นพี่เอ่ย

“พูดได้ว่าคนร้ายตัวจริงของคดีนี้ ต้องเป็นบุคคลที่สามอีกคนแน่”

“หมายความว่าวากูเป็นคนฆ่าชินงู แต่คนที่ลงมือฆ่าวากูกลับไม่ใช่ชินงูสินะหรอ ฆาตกรตัวจริงเป็นคนอื่น?”

“ใช่ครับ”

นักเขียนรุ่นน้องพยักหน้าเปี่ยมความมั่นใจ

“เท่ากับว่ามีใครบางคนรู้เรื่องที่วากูพลั้งมือฆ่าชินงู เลยขนส่งศพชินงูใส่รถยนต์ไปที่บ้านพักตากอากาศ แล้วแหงวากูจนตาย แต่ไม่รู้คนร้ายนั้นแกแฉอะไรขึ้นมา จงใจทำให้ดูเหมือนศพฟื้นคืนกลับมามีชีวิต โดยการแต่งตัว

ให้ดูเหมือนศพลุกขึ้นมาแก้แค้นวากู”

“ฮะ ไม่ใช่ เตี่ยวนะครับ—”

หม่อมมาทะลุกกลางปล้องขึ้นมาทันที ไม่รอให้นักเขียนรุ่นน้องพูดให้จบ

“แต่ทำไมคนร้ายต้องทำอะไรให้มันดูซับซ้อนขนาดนั้น อุตส่าห์ยุ่งยากลำบากลำบาก เพราะแค่ขนส่งศพออกจากแมนชั่นที่โตเกียวก็กินแรงมหาศาล”

“จริง ยิ่งกว่านั้นตอนคุณมันของวากูเดินทางไปถึงบ้านพักตากอากาศทั้งประตูหน้าต่างถูกล็อกไว้ทั้งหมด มีแค่หน้าต่างบานเล็กตรงห้องน้ำที่เปิดอ้าอยู่ แต่ตรงจุดนั้นก็ยังติดเหล็กดัดไว้ข้างนอกอีกชั้นหนึ่ง ถ้าคดีนี้ยังมีคนร้ายตัวจริงอยู่อีก แล้ว—”

รุ่นพี่ออกความเห็น

“ประตูโถงทางเข้าบ้านพักตากอากาศล็อกไว้จากข้างในหรือครับ”

รุ่นน้องโพล่งถาม

“ข้างในไม่ได้ล็อก ยังไงก็เถอะ เจอกุญแจบ้านพักตากอากาศทั้งสองดอกอยู่ในห้อง—”

“ถ้าอย่างนั้นก็พูดได้ไม่เต็มปากว่าเป็นห้องปิดตายโดยสมบูรณ์นะครับ เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่ายังมีกุญแจสำรองดอกที่สามอีกหนึ่งดอกทำให้คนร้ายล็อกประตูจากด้านนอกก่อนหลบหนีไป”

“คงอย่างแกว่”

“แต่การสันนิษฐานว่าคดีนี้มีคนร้ายตัวจริงอีกคน ทำให้เกิดคำถามและปริศนาใหญ่ที่สุดคือ ทำไมคนร้ายถึงต้องอุตส่าห์ขนส่งศพชินงู ซุสโกะออกจากแมนชั่นที่โตเกียว แล้วแต่งองค์ทรงเครื่องให้ศพดูแปลกประหลาดด้วย อีกอย่างสภาพศพของชินงูก็ยังไม่ปรากฏร่องรอยต่อสู้อย่างผู้เสียหายแม้นุমানได้ว่าชุดแซ็กเปื้อนเลือดและฉีกขาดสามารถเปลี่ยนให้ศพได้ในภายหลัง แต่ปัญหาเรื่องรอยฝ่ามือเปื้อนเลือดของผู้เสียหายที่ติดอยู่บนลำคอศพ กลับยังไร้คำอธิบาย คำถามคือคนร้ายสร้างรอยนี้ยังไง สมมติว่า

“ไม่มีเหล็กดัดนอกหน้าต่างห้องน้ำ ก็เป็นไปได้ว่าคนร้ายเข้าไปข้างในผ่านช่องนั้น ไขประตู แล้วลักศพขโมยไปที่ห้องน้ำ เขามีเพื่อนเล็ดของวากุประทับรอยลงบนลำคอศพ แต่ผมก็ยังคิดไม่ตกเรื่องวิธีอยู่ดี เลยถือว่าความคิดนี้ยังไม่ผ่าน”

“เดี๋ยวนะ”

รุ่นพี่ลนลานขัดจังหวะ

“ถ้าคนร้ายตัวจริงยังลอยนวลก็น่าจะเป็นผู้หญิง เพราะคนร้ายสวมชุดแขกที่ไปอยู่บนร่างชินกุกุในภายหลังตอนลงมือก่ออาชญากรรม”

“อาจจะ แต่ก็ยังสรุปชี้ชัดลงไปไม่ได้อยู่ดีว่าเป็นผู้หญิง เพราะคนร้ายอาจเป็นผู้ชายร่างเล็กที่ชอบแต่งตัวเป็นผู้หญิง หรือไม่ก็คนในกลุ่มผู้หญิงข้ามเพศ ผมเลยอยากเรียกคนร้ายตัวจริงคนนี้ว่า บุคคลที่แต่งกายด้วยชุดของชินกุกุ ชุสุโกะ”

“แต่ทำไมบุคคลที่ว่าถึงต้องสวมชุดคนอื่นตอนแหวกวากุด้วยล่ะ ชินกุกุเป็นคนสั่งตัดชุดลายแพนด้าที่ร้านเสื้อผ้าตะวันตกเจ้าประจำด้วยตัวเอง ถึงขนาดสืบได้ชื่อร้านแน่ชัดมาแล้วด้วย ถ้าเป็นเสื้อผ้าราคาถูกก็ว่าไปอย่าง เพราะคนร้ายอาจบังเอิญใส่ชุดเหมือนกันในวันก่อเหตุ”

“อ้อ ผมว่าเรื่องนั้นเอาไว้ก่อนเถอะครับ ถึงยังงงชุดนั้นก็เป็นอย่างชินกุกุ แต่คนที่สวมชุดนั้นเป็นคนอื่น”

“แล้วผู้หญิงที่อยู่อาศัยในแมนชั่นย่านอาซากะ กับผู้หญิงที่คู่สามีภรรยาสูงวัยเห็นแถวบ้านพักตากอากาศเป็น—”

หม่อม้าถาม

“ไม่ใช่ชินกุกุ ชุสุโกะครับ เพราะตอนนั้นเธอตายไปแล้ว ไม่มีทางเดินเหินได้แน่ จึงน่าจะเป็นคนอื่น และการแต่งหน้าหนาเตอะ ชีตน้ำหอมฉุนฉมูก รวมถึงสวมแว่นตากันแดดขนาดใหญ่ปิดบังใบหน้าไปเกือบครึ่ง ก็ไม่ใช่การพยายามกลบเกลื่อนว่าตนเป็นชอมบี้ที่ตายไปแล้ว แต่เพราะต้องการ

อ้างว่าตัวเองเป็นคนอื่นต่างหาก ไม่สิ พุดให้ถูกคือ คนอื่นพยายามปลอมตัวเป็นชินนุ

สาเหตุที่แต่งหน้าหน้าขนาดนั้น ก็เพื่อไม่ให้คนอื่นเห็นโฉมหน้าที่แท้จริง ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เหตุผลของการสวมแว่นกันแดดก็เหมือนกัน กรณีน้ำหอม อาจมีสาเหตุเรียบง่ายไม่ซับซ้อนคือคนผู้นั้นติดนิสัยใช้น้ำหอมจัด หรือไม่ก็เกิดจากความไม่ชินมือเพราะหีบขวดน้ำหอมของชินนุมาใช้ ทำให้ผลอึดน้ำหอมของคนอื่นใส่ตัวเกินจำเป็น นอกจากนี้ลักษณะการเดินเหินยังดูกะเผลก อาจมีสาเหตุจากการใส่เสื้อผ้าคนอื่น เลยไม่ค่อยพอดีตัว แม้ขนาดพอจะใส่ได้ก็ตาม ยิ่งถ้าเป็นชุดที่เจ้าของสั่งตัดด้วยแล้ว การตัดเย็บย่อมพิถีพิถันตามสัดส่วนเรือนร่าง ในเมื่อผู้สวมใส่ไม่คุ้นชิน จึงทำให้พยานที่พบเห็นรู้สึกว่าคุณใส่ชุดคนนั้นเดินกะเผลกได้ หรือไม่ การที่บุคคลผู้นั้นเดินลากขาหรือขากะเผลก ไม่แน่ว่ามีอาการบาดเจ็บที่ขาจริงๆ ก็ได้ นอกจากนี้ยังมีความเป็นไปได้อีกอย่างคือ คนคนนั้นอาจหีบรองเท้าชั้นสูงของชินนุมาสวม ขนาดไม่พอดี เลยเดินเหมือนจะเลื้อยหลุดอยู่เรื่อย...”

“อิม แล้วประเด็นการเคลื่อนย้ายศพล่ะ คนร้ายขนศพที่อยู่ในแมนชั่นย่านอากาศาจะไปยังบ้านพักตากอากาศแถวคารูอิฮาระ ทำไมคนร้ายต้องใช้วิธีซับซ้อนขนาดนั้น”

“การเคลื่อนย้ายศพ—จั้นเหอครับ”

“ใช่ การเคลื่อนย้ายศพ”

“ปัญหาอยู่ตรงนี้จะครับ”

“ใช่แล้ว ปัญหาอยู่ตรงนี้นี่เอง”

“แล้วมีหลักฐานหรือมุลอะไรไหมครับที่ชวนให้คิดว่ามี การเคลื่อนย้ายศพ”

“เรื่องนี้ที่มาจากเนื้อหาในจดหมายของวากุยังังล่ะ”

“หมายถึงการเคลื่อนย้ายศพที่ถูกฆ่าที่โตเกียว ไปยังบ้านพักตากอากาศจั้นเหอครับ”

“อะไรกัน ฉันพูดไปหยกๆ ว่าไม่ใช่การเคลื่อนย้าย ฉันบอกว่าวากูเขียนไว้ว่าพลังมือฆ่าที่แมนชั่นย่านอากาศะ แต่กลับพบว่าศพชินกุกุอยู่ที่บ้านพักตากอากาศแถวคารุอิซาวะ ถ้าศพไม่ได้เดินไปที่นั่นด้วยตัวเอง ก็เท่ากับว่ามีใครลักคนขนศพไปไม่ใช่หรอ”

“ไม่หรอกครับ ยังมีความเป็นไปได้อีกประการ”

“ความเป็นไปได้อะไร”

“ความเป็นไปได้ที่ศพไม่ได้ถูกเคลื่อนย้าย”

“อะไรนะ”

“ศพชินกุกุอยู่ที่บ้านพักตากอากาศคารุอิซาวะตั้งแต่ต้น ชินกุกุ ซุสูกิโกะถูกฆ่าที่บ้านพักตากอากาศ ขาดใจตายเพราะถูกวากู วิวิจิบีบคอ”

“นี่แกกำลังจะบอกฉันว่า เนื้อหาในจดหมายที่วากูเขียนหาพี่สาวเป็นเรื่องโกหกนั่นแหละ ทั้งที่ความจริงแล้วตัวเองฆ่าคนที่บ้านพักตากอากาศ แต่เขียนบอกพี่สาวว่าฆ่าผู้หญิงที่แมนชั่นในโตเกียว มีความจำเป็นอะไรต้องเขียนจดหมายโกหกแบบนั้นด้วย”

“ไม่ใช่แบบนั้นหรอกครับ วากูไม่ได้เขียนจดหมายโกหก ผมว่าเนื้อหาในจดหมายทั้งหมดเป็นความจริง ทั้งที่เป็นอย่างนั้น แต่ศพของชินกุกุ ซุสูกิโกะกลับไม่เคยได้ออกจากบ้านพักตากอากาศแม้แต่ก้าวเดียว”

“นี่แกเป็นบ้าไปแล้วหรือ พูดอะไรไร้สาระ”

นักเขียนรุ่นพี่ตวาด น้ำเสียงเจืออารมณ์โมโห

“จดหมายที่ว่าเหมือนกับจดหมายฉบับหนึ่งที่ไม่มีการนำส่ง^๑ นะครับ”

นักเขียนรุ่นพี่อ้าปากค้างเมื่อได้ยินคำพูดปริศนาของรุ่นน้อง

“จดหมายที่ไม่มีการนำส่ง?”

“เรื่องราวโศกนาฏกรรมของนอรา ไรต์ ซึ่งผู้หญิงคนนี้นับเป็นเหตุพบอะไรบางอย่างในหนังสือของสามี แล้วรู้หรือเปล่าครับว่า เพราะความเข้าใจ

^๑ อ้างถึงชื่อภาพยนตร์ที่ออกฉายในปี 1979 ดัดแปลงจากนวนิยายเรื่อง Calamity Town (เมืองหายนะ) ของเอลเลอรี ควีน

เรื่องอะไร ถึงทำให้นอร่า ไรต์ต้องพบกับโศกนาฏกรรม”

“พูดถึงนอร่า ไรต์ หรือว่า—นี่ແກ່งไม่ได้หมายถึงตัวละครในเรื่อง ‘เมืองหายนะ’ ผลงานของคีนหรงกนะ!”

ลำแสงสายหนึ่งผุดวาวขึ้นมาในแนวตาของอาเมมียะ

“พอจะรู้แล้วใช่ไหมครับ นั่นคือจดหมายของสามีที่เขียนถึงน้องสาว จดหมายที่ทุกไว้ในหนังสือโดยไม่ได้ส่ง จะเกิดอะไรขึ้น ถ้าจดหมายที่วากู ริวอิจิเขียนหาพี่สาวเป็นอย่างในเรื่อง”

“นั่นจดหมายฉบับนั้นก็—”

“ใช่ครับ วากู ริวอิจิเขียนตอนตัวเองฆ่าชินกุ ชุสุโกะครั้งแรกสุด”

5

“ฆ่าครั้งแรกสุด?”

หม่อม้าขมวดคิ้ว

“นี่พวกคุณกำลังพูดเรื่องอะไรกัน แล้วผู้หญิงที่ชื่อนอร่า ไรต์เป็นใคร”

“วากู ริวอิจิลงมือฆ่าชินกุ ชุสุโกะสองครั้งด้วยวิธีบีบคอ ครั้งแรกฆ่าที่แมนชั่นของฝ่ายหญิงที่โตเกียว และครั้งที่สองฆ่าที่บ้านพักตากอากาศของวากูที่คารุอิซาวะ”

“นี่มัน...”

มวนบุหรี่ยาวผล็อยจากปากของหม่อม้า

“รู้หรือเปล่าครับว่าวากู ริวอิจิซื้อบ้านพักตากอากาศมาตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ได้ยินว่าช่วงหน้าร้อนปีที่แล้วไม่ใช่เหรอ”

“ถ้าอย่างนั้น ครั้งแรกสุดที่ชินกุ ชุสุโกะ ถูกฆ่า—เรียกว่าเกือบถูกฆ่า ครั้งแรกสุดจะดีกว่า ก็น่าจะหลังจากฤดูร้อนปีที่ผ่านมานี้ พิจารณาจากการค้นเจอจดหมายถึงพี่สาวที่เขาเขียนไม่เสร็จในห้องหนังสือ”

“เข้าใจละ! ในจดหมายเขียนไว้ว่า ‘ช่วงกลางวัน’ ของวันที่ 10 พฤษภาคมนี้”

นักเขียนรุ่นพี่ตอบเข้าหาด

“น่าจะอย่างนั้นครับ ก่อนหน้านั้นวากู ริวอิจิได้ไปที่แมนชั่นของชินกุ ชุสุโกะและเกิดมีปากเสียงกัน เขาเลยปล้ำมือบีบคอเธอ สาเหตุที่ทำให้พวกเขาทะเลาะกันก็น่าจะมาจากเรื่องคูนั่นของวากู ผมมั่นใจว่าช่วงนั้นเขาคงเริ่มคบหานักศึกษาสาวแล้ว วากูนี่กว่าตัวเองได้เผลอฆ่าชินกุเลยหนีไปตั้งหลักที่บ้านพักตากอากาศคารุอิซาวะ ทำให้เขาเขียนจดหมายหาพี่สาวที่นั่น แต่ก่อนจะหย่อนจดหมายลงตู้ไปรษณีย์ วากูดันมารู้เข้าว่าชินกุยังมีชีวิตอยู่ ทั้งที่คิดว่าตัวเองได้ลงมือฆ่าเธอไปแล้วแท้ๆ ตอนนั้นชินกุแค่หมดสติเพราะถูกบีบคอ พอได้ลมหายใจเข้าปอดจึงฟื้นขึ้นมาหลังจากนั้น

วากูย์จดหมายที่ตนเขียนค้างไว้ใส่ในลิ้นชักโต๊ะในห้องหนังสือ ไม่ได้ฉีกทำลายทิ้ง จดหมายจึงหลบไหลในซอกลิ้นชักอยู่อย่างนั้น กระทั่งเกิดคดีครั้งนี้ขึ้น เพราะคราวนี้ชินกุเดินทางไปยังบ้านพักตากอากาศคารุอิซาวะ แต่ไม่รู้ว่าพวกเขาเกิดมีปากเสียงกันอีกรอบหรือเปล่า วากูถึงได้บีบคอชินกุอีกครั้ง และครั้งนี้เองที่ชินกุ ชุสุโกะหมดลมหายใจไปจริงๆ”

“อ้อ...”

หม่อม้าอ้าปาก แต่ไม่มีคำพูดใดหลุดจากลำคอ

“แต่ก็ยังแปลกอยู่ดี ทั้งที่เกือบถูกฆ่าไปแล้วครั้งหนึ่ง แต่ทำไมคราวนี้ชินกุถึงต้องถ่อสังหารไปที่บ้านพักตากอากาศของวากูด้วยตัวเองอีกล่ะ”

“ประเด็นนี้ผมยังไม่รู้แน่ชัดครับ หากดูจากระยะห่างระหว่างเหตุการณ์พยายามฆ่าครั้งแรกสุด กับคดีฆาตกรรมที่เพิ่งเกิดที่ยาวนานกว่าครึ่งปี ไม่น่ว่าระหว่างนั้นพวกเขาสองคนอาจคืนดีกันแล้วก็ได้ ทุกอย่างกลับคืนมาเหมือนเดิม ทว่าความสัมพันธ์ที่เคยสะบั้นขาดมาแล้วครั้งหนึ่ง ย่อมไม่มีทางสมัคปรสมานได้เหมือนเดิม กลับกัน วากูยังคงแอบคบหานักศึกษาสาว

จนถึงขั้นหมั่นหมายกันเลยทีเดียว จะเป็นยังไงถ้าซินญารู้เรื่องนี้เข้า โกรธเป็น
 ฟืนเป็นไฟจนอดไม่ได้ต้องนั่งรถไปหาพวกถึงบ้านพักตากอากาศ ดูจาก
 สภาพข้าวของในห้องที่แมนชั้นหลังเธอออกไปแล้ว ทุกอย่างละอะไปหมด
 ความจริงเธออาจไม่ได้เพ่งทะเลาะกับใครไปมากมาย ก็ได้ แต่เพราะอาการ
 ฮิสที่เรีย¹⁰ ของซินญากำเริบ จึงขว้างข้าวของที่อยู่ใกล้มือทันทีที่รู้เรื่องของวากุ

และประเด็นที่ว่า วากุเคยฆ่าซินญ ชุสุโกะไปแล้วครั้งหนึ่ง ทำให้ได้
 เปาะแสสำคัญ—บุคคลผู้หนึ่ง—กล่าวคือฆาตกรตัวจริงที่เกี่ยวข้องกับคดีนี้

จริงอยู่ที่ข้อสันนิษฐานของผมออกจะเรียกได้ว่าจินตนาการมากกว่า
 การตั้งสมมติฐาน แต่ผมเชื่อว่าในเมื่อซินญเกือบถูกวากุฆ่าตายแล้วครั้งหนึ่ง
 แม้เรื่องยังไม่แดงต่อสาธารณะ ทว่าเธอก็น่าจะเปิดใจเล่าเรื่องนี้ให้คนสนิท
 ชิดชิดกับเธอฟังแน่ และถึงกลับมาคืนดีกันแล้วก็ตาม แต่ในใจคงไม่มีทาง
 เชื่อใจอีกฝ่ายได้เต็มร้อย จะเป็นยังไงถ้าซินญกังวลว่าตนอาจถูกแพนฆ่า
 อีกครั้ง จะเป็นยังไงหากเธอได้กำชับคนสนิทคนนี้ไว้ว่า ถ้าเกิดอะไรขึ้นกับ
 ตัวเธอก็ ให้รู้ไว้เลยว่าฆาตกรคือผู้ชายที่ชื่อวากุ ริวจิ

เช่น อาจมีข้อตกลงแบบนีระหว่างซินญ ชุสุโกะ กับบุคคลที่เธอไว้นิเื่อ
 เชื่อใจ ซินญจะติดต่อไปหาบุคคลนี้เป็นระยะตามเวลาที่กำหนด เมื่อใด
 ก็ตามที่เธอขาดการติดต่อไป ให้บุคคลนั้นรู้ได้เลยว่าเกิดสิ่งผิดปกติขึ้นกับ
 ซินญ ยิ่งกว่านั้นซินญยังถึงขนาดฝากบุญแจ้สำรองของแมนชั้นไว้กับคนที่ว่า
 เพื่อไว้ในกรณีฉุกเฉิน

และแล้ววันหนึ่งซินญก็ขาดการติดต่อไปจริงๆ บุคคลที่วางใจจึงรีบเดินทาง
 ไปยังแมนชั้นของซินญ เข้าห้องด้วยกุญแจสำรอง แล้วแต่งตัวด้วยชุดของ
 ซินญให้โดดเด่นสะดุดตา—”

“ทำไมต้องแต่งตัวด้วยชุดของซินญให้ดูสะดุดตาด้วยล่ะ”

¹⁰โรคจิตชนิดหนึ่ง มีอาการแสดงออกได้หลายแบบโดยไม่เกี่ยวข้องกับความพิการของอวัยวะ
 ใดๆ ของร่างกาย ผู้ป่วยเป็นโรคนี้เพราะในจิตสำนึกหวังประโยชน์บางอย่าง เช่น เรียกร้อง
 ความสนใจจากคนอื่นเพราะอยากได้รับความรัก

“เพื่อให้แน่ใจครับ”

“แน่ใจเรื่องอะไร”

“ข้อกำหนดที่ว่า หากเลยระยะเวลาที่กำหนดแล้วชินภูชาดการติดต่อไป ให้รู้ไว้เลยว่ามิอะไรเกิดขึ้นกับเธอแน่นอน แต่บุคคลนี้ก็ยังไม่รู้แน่ว่ามีอะไรเกิดขึ้นจริงหรือเปล่า ทำให้การที่บุคคลนี้ปลอมตัวเป็นชินภู แล้วไปปรากฏตัวต่อหน้าวากู ก็อาจเป็นหนึ่งในข้อตกลงล่วงหน้าระหว่างพวกเขาสองคนก็ได้ ถ้าได้เห็นปฏิริยาของวากูตอนที่เห็นชินภูตัวปลอม จะรู้ได้ทันทีว่าวากูได้ฆ่าชินภูไปแล้วหรือไม่ หากเป็นอย่างที่คาด การปลอมตัวครั้งนี้ อาจทำให้วากูสติแตกจนนึกอยากลงมือฆ่าผู้หญิงซึ่งตนน่าจะฆ่าตายไปแล้ว แต่กลับฟื้นคืนจากความตายอีกครั้ง ไม่แน่ ชินภูตัวปลอมอาจพกเครื่องบันทึกเทปขนาดเล็กติดตัวไปด้วย โดยตั้งใจว่าจะอัดปฏิริยาตอบสนองของวากูเอาไว้เป็นหลักฐานอาชญากรรม

แต่ไม่ว่าความจริงจะเป็นยังไง ผมเชื่อว่านี่คือเหตุผลที่บุคคลนั้นต้องปลอมตัวเป็นชินภู ก่อนมุ่งหน้าไปยังคารุชิซาวะ”

“แล้วบุคคลนี้ไม่รู้หรือว่า ชินภูถูกฆ่าแล้วที่คารุชิซาวะ”

“คิดว่าไม่รู้ถึงขนาดนั้น แต่ด้วยวิธีบางอย่าง บุคคลนี้ถึงรู้แค่ชินภูอยู่ที่บ้านพักตากอากาศของวากู”

“ก็เลยลองไปดูที่บ้านพักตากอากาศ ถึงได้พบศพของชินภูที่นั่น”

“บุคคลนั้นรู้ว่าวากูเป็นนักเขียนตาสว่างตอนกลางคืน ชอบทำงานดึกตื่นจนรุ่งสาง จึงตัดสินใจขับรถไปที่บ้านพักตากอากาศตอนก่อนรุ่งสางพอดี บุคคลที่ว่าคงตั้งใจเดินวนรอบๆ บ้านพักตากอากาศในช่วงเวลานั้น ให้วากูซึ่งน่าจะยังไม่นอนเห็นตัวเอง แล้วเข้าใจผิดไปว่าชินภูยังไม่ตาย นั่นเป็นสาเหตุที่บุคคลนั้นเลือกชุดที่โดดเด่นสะดุดตาที่สุด ตอนที่ชินภูตัวปลอมเดินทางถึงคารุชิซาวะ ก็จอดรถทิ้งไว้ระหว่างทาง—เพราะคนผู้นั้นเคยได้ยินว่าชินภู ชูสุโกะขับรถไม่เป็น ถ้าขับรถไปจนถึงบ้านพักตากอากาศ

เกรงว่าพวกคุณต้องเห็นชินกฏตัวปลอมก้าวลงจากรถแน่นอน—คนผู้นั้นจึงต้องเดินลัดป่าเข้าไปแทน และหลังจากเดินวนไปมารอบบ้านพักตากอากาศเหมือนภูผาก็เข้าไปชะเง้อดูห้องรับแขกผ่านประตูกระจก ทั้งที่ที่แรกบุคคลนั้นตั้งใจทำให้พวกคุณตกใจ ทว่าชินกฏตัวปลอมกลับเป็นฝ่ายตกใจเสียเอง เพราะสิ่งที่เห็นในห้องรับแขกคือ นักเขียนกำลังง่วนอยู่กับการฉีกทิ้งเสื้อผ้าที่ห่อหุ้มร่างไร้ลมหายใจของชินกฏ ซูลูกะ—”

“ฉีกเสื้อผออก?”

“ถ้าคุณอยากลากศพไปฝังไว้ที่ไหนสักแห่งละก็ ไม่ใช่เรื่องผิดปกติที่ฆาตกรต้องทำให้ร่างกายเยื่อเปลือยเปล่านั้นก่อน จะได้ระบุตัวตนไม่ได้”

“อืม ไม่ว่าจะป็นข้อสันนิษฐานไหนก็น่าตกใจด้วยกันทั้งคู่ ต่างฝ่ายคงต่างเห็นกันและกันผ่านประตูกระจกที่กั้นอยู่ตรงกลาง ในเมื่อเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นอยู่ตาตา ไม่แน่ว่าบุคคลนั้นอาจบันดลโทษะ จู่ๆ ก็อยากแก้แค้นผู้ชายที่ฆ่าเพื่อนสนิทตัวเอง”

“เนื่องจากอาวุธสังหารคือมีดที่อยู่ในห้องรับแขก เราจึงอนุมานไปในทางนั้นได้ครับ แต่ว่า—”

นักเขียนหนุ่มพูดค้างไว้เพียงเท่านั้น ครู่หนึ่งจึงพูดต่อ รวากับเพ่งเปลี่ยนใจ

“อ้อ หรือไม่ก็เพราะชินกฏตัวปลอมพรวดพราดเข้าไป ในเมื่อคนอื่นเห็นอยู่ตาตาว่าพวกกำลังพยายามจะทำอะไรอยู่ จะแก้ตัวก็ฟังไม่ขึ้น เขาจึงพยายามโน้มน้าวให้บุคคลเชื่อในสิ่งที่ตนพูด จังหวะนั้นละครับที่เกิดอะไรบางอย่างขึ้นระหว่างพวกเขาสองคน บุคคลนั้นคว้ามัดปกผลไม้ที่อยู่ใกล้มือ จ้วงแทงวากู ริวจิ แม้ฝ่ายหลังขัดขึ้น แต่รู้ดีว่าถ้ายังทุ้โรมรันพันตูไปมากกว่านี้ย่อมเกิดอันตราย เลยวิ่งเข้าไปหลบในห้องน้ำ แล้วล็อกกุญแจจากข้างใน ผมคิดว่าเวลานั้นความรู้สึกนึกคิดของวากูซับซ้อนกว่าปกติ ถ้าเขาเป็นแค่เหยื่อธรรมดา คงหาวิธีเอาตัวรอดจากสถานการณ์หน้าสิ่วหน้าขวาน

ได้ดีกว่านี้ แต่เขาเองก็เป็นคนร้ายฆ่าบรรณาธิการ มีหน้าซ้ำศพก็ยังอยู่ในบ้าน จึงหะจุกละหุควากุคงหาวิธีที่ดีกว่านี้ไม่ได้ จึงเลื้อกวิ่งเข้าไปหลบในห้องน้ำ บ๊องกันไม่ให้คนร้ายทำร้ายตัวเองไปมากกว่านี้ สมมติว่ามีโทรศัพท์วางอยู่ในห้องรับแขกก็เถอะ วากุกียกหนูโทร.แจ้งตำรวจให้มาเห็นศพที่ตัวเองเป็นคนฆ่าไม่ได้อยู่ดี

แน่นอน ชินกูตัวปลอมก็รู้เรื่องนี้เช่นกัน บุคคลนี้เดินออกจากบ้านพัก ตากอากาศทางโง่ทางเข้าด้านหน้า อ้อมไปดูวากุผ่านเหล็กดัดนอกหน้าต่างในห้องน้ำ ตอนนี้จะที่ชินกูตัวปลอมทิ้งรอยรองเท้าสลิปเปอร์เปื้อนเลือดไว้ที่โง่ทางเข้า

คนร้ายส่องดูวากุทางหน้าต่าง ถึงรู้ว่านักเขียนใช้เร็วแรงเหือกสุดท้ายเขียนข้อความก่อนตายทิ้งไว้บนผนัง อักษรโลหิตอันตรายยิ่ง เพราะเปิดเผยลักษณะเฉพาะของฆาตกรได้อย่างดีเยี่ยม แต่คนร้ายจะเข้าไปลบตัวหนังสือพวกนั้นก็ได้ เพราะทางเข้าล็อกทุกทาง”

“เดี๋ยวนะ”

นักเขียนรุ่นพี่พูดแทรก

“จากข้อสันนิษฐานของแก หมายความว่าผู้หญิงชอมปีไม่ใช่คนร้าย แต่คนร้ายตัวจริงคือมนุษย์ที่ยังมีลมหายใจอยู่อย่างนั้นใช่ไหม แต่ข้อความก่อนตายที่วากุเขียนไว้คือ ‘ศพคนเป็น’ ไม่ใช่เธอ ทำไมเขาต้องทิ้งข้อความก่อนตายไว้แบบนั้นด้วยละ”

“ประเด็นนี้ทำความเข้าใจได้ไม่ยากครับ ข้อความก่อนตายที่ว่า ฟุ่งตรงไปที่คนร้ายโดยตรง เพราะวากุไม่รู้ว่าคนร้ายที่ทำร้ายตัวเองเป็นใคร ถ้าเขารู้คงเขียนชื่อบุคคลนั้นลงผนังไปแล้ว แต่เวลานั้นวากุรู้แค่ลักษณะโดดเด่นภายนอกของบุคคลปริศนาเพียงอย่างเดียว ลักษณะที่ว่าคือ ‘ศพคนเป็น’ นั้นละครับ”

“ไม่เห็นจะเข้าใจเลยสักนิด หม่าม้า คุณเข้าใจสิ่งที่ไอ้หนุ่มคนนี้พยายามจะสื่อบ้างหรือเปล่า”

นักเขียนรุ่นพี่หันไปถามหม่าม้า พลางยกมือขึ้นเกาศีรษะ
“ไม่รู้สิ”

หม่าม้าเอ่ยตอบด้วยเสียงแหบแห้ง ฟังคล้ายมีชีวิตอยู่มาแล้วแปดร้อยปีจริงๆ

“ถ้าอย่างนั้นผมขอเรียบเรียงคำพูดใหม่ วากูไม่รู้ชื่อคนร้าย แต่รู้จักหน้าค่าตาของบุคคลปริศนาคนนี้ได้ และเขาก็นึกออกว่าชินกุกัวปลอมที่ว่าเปิดร้านชื่อประหลาด ‘ศพคนเป็น’ ครับ”

6

“อะไรนะ—”

นักเขียนวัยกลางคนแทบร่วงจากเก้าอี้

“เมื่อไหร่ที่กำลังจะบอกคือ คนร้ายตัวจริงที่ว่าน่าจะอยู่ที่นี้—?”

หม่าม้าก้มหน้าลงมองใต้เคาน์เตอร์ขณะถาม ไม่มีใคร จากนั้นก้มหยิบมวนบุหรี่ที่ร่วงจากปากเมื่อครูขึ้นมาอีกครั้ง

“แค่ข้อสันนิษฐานของผมเท่านั้นเอง แต่ตอนนี้ก็ยังนึกไม่ออกอยู่ดีว่าร้าน ‘ศพคนเป็น’ จะยังมีที่ไหนอีก”

น้ำเสียงนักเขียนหนุ่มเจอความสมเพศเวทนา

“เมื่อไหร่หม่าม้าบอกว่าไม่รู้จักวากู ริวอิชิไซไหมครับ”

หม่าม้าไม่ตอบ

“ผมว่าคุณโกหก คุณรู้จักทั้งชินกุกัวและวากู ผมคงไม่แปลกใจเท่าไรถ้ามีคนมาบอกว่าสองคนนั้นเคยมาที่ร้านนี้ครั้งสองครั้ง คงอย่างที่เห็น เพราะใครต่อใครต่างก็รู้ว่าร้านนี้มีลูกค้าประจำส่วนใหญ่เป็นนักเขียนและจิตรกร

คุณคงสงสัยสารลูกค้าที่ซื้อชินกุ ชุสุโกะมาก ดูแล้วพวกคุณน่าจะอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน เท่าที่ผมรู้มา ลักษณะท่าทางของคุณกับชินกุคล้ายคลึงกันมากที่สุด เป็นธรรมดาที่พวกคุณจะรู้สึกเห็นอกเห็นใจกันตั้งแต่แวบแรกที่เจอหน้า ความสัมพันธ์ระหว่างคุณกับชินกุไม่ได้จำกัดเฉพาะเจ้าของร้านกับลูกค้าคนหนึ่ง แต่ยังคบหาถึงขั้นสนิทสนม

และแล้ววันหนึ่ง เพื่อนสนิทคนนี้เกิดเล่าเรื่องราวน่าตกใจให้คุณฟังหมดเปลือก บอกคุณว่าผู้ชายที่เธอคบหามาตั้งเจ็ดปีเกิดไปชอบพอกับหญิงสาว สุดท้ายผู้ชายคนนั้นถึงขั้นพยายามฆ่าเธอ เพราะเธอเป็นก๊างขวางคอของพวกเขา

หัวอกผู้หญิงด้วยกัน คุณจึงเห็นใจชินกุ ชุสุโกะมาก และผมมั่นใจว่าคุณก็น่าจะโกรธผู้ชายแบบนั้นเป็นพื้นเป็นไฟ คุณเลยเต็มใจช่วยเหลือเพื่อนสนิทคนนี้เต็มที่¹¹ แล้วคุณก็ถอดชุดเปื้อนเลือดออกตรงตามตัวอักษรของสำนวนจริงๆ

ขอผมย้อนกลับไปตอนที่เล่าค้างไว้เมื่อครู่ คุณสองเข้าไปในห้องน้ำผ่านหน้าต่าง เลย์รู้ว่าวากู ริวอิจิได้ทิ้งข้อความก่อนตายเอาไว้ เพราะวากูไม่รู้ชื่อคุณ จึงเขียนชื่อร้านเอาไว้แทน คุณร้อนใจทันที เนื่องจากชื่อร้านที่ประหลาด ไม่ว่าใครได้เห็นย่อมเชื่อมโยงถึงร้านคุณได้ไม่ยาก ยิ่งกว่านั้นถ้าตำรวจสืบได้ว่าร้านนี้เป็นสถานที่ขึ้นชอปปและเป็นแหล่งพบปะสังสรรค์ของเหล่านักเขียนและจิตรกรละก็ จะเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของคุณกับนักเขียนชื่อดังอย่างวากู ริวอิจิได้ทันที

แต่ไม่ว่ายังไงคุณก็เข้าไปลบอักษรเลือดพวกนั้นไม่ได้ คุณถึงได้คิดวางแผน หาวิธีเปลี่ยนนัยของคำว่า ‘ศพคนเป็น’ ที่ปรากฏหราบนป้ายร้านตอนนั้นเองที่คุณคิดอะไรดีๆ ออก นึกขึ้นมาได้ศพชินกุ ชุสุโกะก็อยู่ที่นั่นด้วย ถ้าแต่งองค์ทรงเครื่องให้ดูเหมือนว่าศพฟื้นคืนกลับมามีชีวิตละ อาจหันเห

¹¹ สำนวนช่วยเหลือเต็มที่ (一脱<) หากแปลตรงตัวคือ ถอดออกทั้งหมด

ความสนใจของคนได้เห็นข้อความก่อนตายของวากูไปจากชื่อร้านของคุณได้

ไม่เพียงเท่านั้น อย่างที่ผมเล่าไปเมื่อครู่ การแทงวากูไม่ได้อยู่ในแผน เป็นการกระทำคามผิดโดยบันดาลโทสะ ฉะนั้นคุณจึงไม่ได้เตรียมเสื้อผ้าสำหรับผลัดเปลี่ยนมาด้วย มิหนำซ้ำจะหลบหนีออกจากบ้านพักตากอากาศ ทั้งที่ยังใส่เสื้อผ้าเปื้อนเลือดก็ไม่ได้ แต่โชคยังเข้าข้าง เสื้อผ้าที่ชินกูใส่มา ก็อยู่ที่นั่น คุณเลยถอดชุดเปื้อนเลือดออก แล้วสวมใส่ให้ศพ จากนั้นหยิบเสื้อผ้าของศพมาใส่ให้ตัวเองแทน ที่คุณต้องแต่งตัวให้ศพก็เพื่อจะหนีคดี ทั้งยังต้องการกลบเกลื่อนความหมายที่แท้จริงของข้อความก่อนตายอีกทางหนึ่ง พูดอีกอย่างคือยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัว

หลังแต่งตัวให้ศพด้วยชุดเปื้อนเลือดเสร็จ คุณก็เช็ดด้ามมีดที่เป็นอาวุธสังหาร จากนั้นใช้เลือดผู้เสียหายกับลายนิ้วมือของชินกู ชูสุโกะ ซิลอมประทับลงบนด้ามมีดอีกครั้ง ก่อนจัดทำทางให้ศพชินกูหนึ่งที่ไซฟาใน ห้องรับแขก คุณถอดรองเท้าสลิปเปอร์เปื้อนเลือดที่ตัวเองใส่ออก แล้วเอาไปใส่ที่เท้าศพ วางอาวุธสังหารไว้บริเวณเท้าร่างไร้วิญญาณ

ยิ่งกว่านั้นคุณยังแต่งหน้าให้ศพอีกต่างหาก อย่างน้อยก็ทำให้เพื่อนสนิทที่มาดวนจากไป หรือไม่ คุณก็อาจแค่ทำไปเพื่อให้เรื่องราวสอดคล้องเป็นเนื้อเดียวกัน เพราะตอนผู้อาศัยในแมนชั่นย่านอากาศะบังเอิญเห็นคุณเข้า คุณแต่งหน้าหนามาก แต่ไม่ว่ายังไง คุณก็ใช้เครื่องสำอางเท่าที่มี—อาจเป็นเครื่องสำอางติดกระเป๋าทิ้งที่คุณถือไปด้วย หรือไม่ก็ของชินกู ชูสุโกะ ที่พกไว้ตอนเดินทางไปหาวากูที่บ้านพักตากอากาศ

หลังแต่งองค์ทรงเครื่องให้ศพเสร็จ คุณก็ใช้กุญแจสำรองดอกที่สาม ล็อกประตูบ้านพักตากอากาศแล้วหนีออกมา เกี่ยวกับกุญแจสำรองดอกที่สาม ในจินตนาการของผม คิดว่าคงเป็นดอกที่ชินกู ชูสุโกะถืออยู่ เพราะความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับวากูยังคงลุ่มๆ ดอนๆ ไม่แปลกที่ชินกู จะป้ะกุญแจบ้านพักตากอากาศของวากูไว้กับตัว

ส่วนความตั้งใจของคุณ คงแค่อยากทำให้คนอื่นคิดว่า ศพซึ่งถูกฆ่าที่คารุธิชวาระฟื้นคืนจากความตายเท่านั้น แต่ต่อมาภายหลังทางตำรวจได้ค้นเจอจดหมายที่วากุเขียนหาพี่สาวก่อนหน้านั้น ทำให้เรื่องราวซับซ้อนขึ้นมาก รูปการณ์พิลึกพิลั่นราวกับว่าศพชินกุเดินทางดั้นด้นจากโตเกียว—

“เดี๋ยว”

นักเขียนรุ่นพี่หยุดชายหนุ่มครั้งที่เท่าไรไม่ทราบได้

“แกลืมนเรื่องสำคัญไปอย่างหนึ่งหรือเปล่า”

สีหน้าฉายแววแห่งชัยชนะคล้ายตัดหัวปีศาจมาได้

“เรื่องอะไรเหรอครับ”

“แล้วรอยฝ่ามือของวากุที่ติดแน่นอยู่บนลำคอของชินกุล่ะ จะอธิบายยังไง คนร้ายไปเอามือเปื้อนเลือดของวากุที่ขังตัวเองไว้ในห้องน้ำมาแปะที่คอศพด้วยวิธีไหน”

“อ้อ เรื่องนั้นเองเหรอครับ”

รุ่นน้องพยักหน้า ดูคล้ายไม่ใช่เรื่องใหญ่

“แวบแรกที่เห็นรอยฝ่ามือบนคอศพ อาจเห็นว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะเอามือของวากุมาประทับไว้ หลังจากเขาได้เข้าไปขังตัวเองอยู่ในห้องน้ำ แต่ถ้ามองว่าฝ่ามือได้พิมพ์รอยไว้ที่ศพก่อนวากุล็อกตัวเองอยู่ในห้องน้ำ บริณานี้ก็จะคลี่คลายได้ทันที”

“ประทับรอยไว้ก่อน?”

“ประเด็นนี้ไม่ได้เกิดจากความตั้งใจหรอกครับ เป็นรอยที่เผลอทำให้เกิดนะ พอหม้าม้าแทงวากุด้วยมีดปอกผลไม้ ศพชินกุก็น่าจะอยู่แถวนั้น บางทีอาจอยู่ในท่านอนหรือไม่นอนบนโซฟาในสภาพเปลือยท่อนบน ทันทีที่วากุถูกแทง เขาก็ใช้มือขวากวาดตัดตะวันตกที่หม้าม้าสวมอยู่จนฉีกขาด นั่นเกิดจากปฏิกิริยาตอบสนองหรือเพราะเขากำลังจะล้ม ก่อนใช้มือซ้ายค้ำยันไว้ที่โซฟา ป้องกันไม่ให้ตัวเองหงายหลังหรือหน้าคะม้า จังหวะนั้น

แนะนำนักเขียน

อิมามุระ อายะ

เกิดวันที่ 13 มีนาคม 1955 ที่จังหวัดนากาโนะ เติบโตที่จังหวัดชิซุโอกะ และจบการศึกษาภาควิชาภาษาอังกฤษจากมหาวิทยาลัยสึรุ หลังจากทำงานในบริษัท ก็ผันตัวมาเขียนในปี 1989 คดีฆาตกรรมคฤหาสน์สวัสดิกะ (卅の殺人) ซึ่งแปลและตีพิมพ์ในไทยโดย สำนักพิมพ์ Humming Books เป็นนิยายลึกลับเรื่องแรกของเธอ และเป็นผลงานที่ได้รับรางวัล “Ayukawa Tetsuya” (鮎川哲也賞) รางวัลยอดเยี่ยมสำหรับนักเขียนหน้าใหม่

งานเขียนของเธอได้รับความนิยมจนได้ดัดแปลงเป็นทั้งละครทีวี ละครเวที และภาพยนตร์หลายเรื่อง โดยเฉพาะเรื่อง ปริศนาเพื่อนร่วมห้อง (ルームメイト) ที่แปลและตีพิมพ์ในไทยโดย สำนักพิมพ์ Jbook ก็เป็นหนึ่งในผลงานดังที่ได้สร้างเป็นภาพยนตร์ และออกฉายในญี่ปุ่นเมื่อวันที่ 9 พฤศจิกายน ปี 2013 โดยบริษัท Toei

ลมร้อนพัดใบไม้ปลิวมาเล่าข่าวเศร้าว่า ในวันที่ 6 มีนาคม 2013 มีการพบศพของอายะที่บ้านของเธอในกรุงโตเกียว โดยสันนิษฐานว่าเสียชีวิตจากอาการป่วยในช่วงต้นเดือนกุมภาพันธ์ สิริอายุ 57 ปี

แนะนำนักแปล

สุริยงวรรณิ สิริวิวัฒน์กุล

ชายหนุ่มผู้เริ่มอาชีพนักแปลตั้งแต่อายุยังน้อย และยึดอาชีพนี้กระทั่งสำเร็จการศึกษาจากเกาะบริเตนใหญ่สาขาวรรณคดี ปัจจุบันมีงานแปลและงานเขียนมากมายหลายเล่ม จึงหันมายึดอาชีพนักแปลและนักเขียนเป็นหลัก ผลงานแปลกับสำนักพิมพ์ได้ฟูกู เช่น

ฆ่าอลิซ (โคบายาชิ ยาสุมิ)

พระอาทิตย์เที่ยงคืน (ฮิงาชิโนะ เคโกะ)

เมืองต้องมนตร์ คนขโมยหนังสือ (ฟูกะมิโดริ โนวากิ)

ปลั๊กตมแห่งการแก้แค้น (คาวางากิ ฮายู)

เป็นต้น

時 鐘 館 の 殺 人
ฆาตกรรมคฤหาสน์นาฬิกา

อิมามุระ อายะ เซียน
สุริยวงวรุณ สิริวิวัฒน์กุล แปล

TOKEIKAN NO SATSUIJIN Copyright 1998, 2012 Tetsuo Imai
Thai translation rights arranged with CHUOKORON-SHINSHA, INC.
through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Kana Japanrights Agency, Bangkok

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2568
จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฟกุ
ISBN 978-616-14-0698-1

อิมามุระ, อายะ.
ฆาตกรรมคฤหาสน์นาฬิกา.- กรุงเทพฯ : ไต้ฟ ไทม์, 2568.
288 หน้า.
1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. สุริยวงวรุณ สิริวิวัฒน์กุล, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.
895.63
ISBN 978-616-14-0698-1

เจ้าสำนักไต้ฟกุ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

พิสูจน์อักษร

แบบปก/เนื้อใน

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายบริหารงานพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลัดดา วรสุมาวงศ์ นิเวษะระ

วรุตม์ ทองเชื้อ

ประยูร หงษธร

ภูสุรี ภูมิภัก

เบญจภรณ์ แยมโสม อรณิชา พาหลง

Por Thunwarath มาริสา ซาติยาภา รุ่งฤทัย ศรีสุข

อัศคนัฐ ชุมนุ

มนัญญา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท ไต้ฟ ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621 0 2415 6507

www.booktime.co.th

พิมพ์บน
กระดาษกอนอยตากรีนรีด
www.greenread.com

DAIFUKU X IMAMURA AYA

ราคา 329.-

มาตกรรมหลังไม้

“เขามาที่เตียงฉันทุกคืน... ถ้าปล่อยไว้ ฉันคงฆ่าเขาเข้าสักวัน!”
จดหมายนิรนามจากเด็กสาว ม.ปลาย ที่สารภาพว่าถูกพ่อบุญธรรม
ล่วงละเมิด ถูกอ่านกลางรายการวิทยุ มิได้นัด เจแปน ต่อมาพบว่า
ชายที่อาจเป็นพ่อบุญธรรมในจดหมาย มีทั้ง ครูผู้เคร่งขรึม
แพทย์ที่นำเชือกถ้อย และตำรวจที่ดูเป็นคนดี — แต่ไม่นาน
หนึ่งในนั้นกลับถูกพบเป็นศพบนเตียงของตัวเอง...
คดีที่ดูเหมือนการฆาตกรรมง่าย ๆ กลับเปิดโปงความลับมืด
ความสัมพันธ์ซ่อนเร้น และปมบาปจากอดีตที่ไม่อาจลบเลือน

ทุกคนต่างดูบริสุทธิ์... แต่เบื้องหลัง

ใครบางคนกำลังซ่อนความจริงที่อาจพรากทุกอย่างไป

ใครคือ “เด็กสาว A?”

และใคร... คือฆาตกรตัวจริง?

นิยายสืบสวนสุดเข้มข้นจาก อิมามุระ อายะ ที่จะพาคุณดำดิ่ง
สู่ด้านมืดของจิตใจมนุษย์ ที่ทั้งบอบช้ำและเจ็บปวด

มาตกรรมคฤหาสน์นาฬิกา

6 เรื่องสั้นสืบสวนจิตวิทยา หักมุมเกินคาดเดา
ที่เริ่มจากเรื่องธรรมดา

แล้วพลิกเป็นปริศนาฆาตกรรมสุดสะเทือนใจ

มาตกรรมศพคนเป็น คดีการตายปริศนา

ผู้ตายคืนชีพเพื่อล้างแค้น อิงเรื่องเล่าหรือความจริง?

ข่าวกับคำ การอื้อฉาวการที่จบลงด้วยการฆ่า

ความจริงที่อาจสลับสีได้

มาตกรรมข้างบ้าน เสียงดังและเงียบคือรหัสลัญญาณความตาย

เด็กคนนั้นเป็นใคร เด็กหญิงที่ปรากฏขึ้นพร้อมตราบาปในจิตใจ

คนรัก ไทด์พีทจาก “คนรัก” ที่เปิดโปงบาดแผลลึก

มาตกรรมคฤหาสน์นาฬิกา นักเขียนรหัสคดีหายตัว

ทั้งปริศนาท้าทายผู้อ่าน ใครคือคนร้ายตัวจริง?

รวมเรื่องสั้นจาก อิมามุระ อายะ ราชนิติคดีปริศนาแห่งญี่ปุ่น

ซึ่งมีเสน่ห์ชวนน่าค้นหาเฉพาะตัวไว้ด้วยกัน

ราคา 349.-

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

พูดคุยและติดตามข่าวสารผลงานได้ที่

 : DaifukuPUB

 : daifukupublishing

 : @daifukupublishing

กลุ่มผู้หลงใหลนวนิยายรหัสคดีมารวมตัวกันใน “คฤหาสน์นาฬิกา”
ซึ่งทุกซอกมุมมีนาฬิกาอยู่ แต่ทุกเรือนล้วน “เดินผิดเวลา”
ก่อนสิ้นตายเพียงไม่กี่ชั่วโมงท่ามกลางพายุหิมะ โอกุซุ จุนยะ
นักเขียนรหัสคดีหายตัวไป ทิ้งไว้เพียงจดหมายถึงบรรณาธิการว่า
“เขียนต้นฉบับไม่ออกแม้แต่แผ่นเดียว”
เช้าวันถัดมา พบศพนักเขียนฝังอยู่ในตุ๊กตาหิมะ
เหล่าบรรณาธิการ นักวิจารณ์ และเจ้าของคฤหาสน์
จึงตกเป็นผู้ต้องสงสัย
นิยายสืบสวนสอบสวนแบบคลาสสิก
ท้าทายคุณด้วยคำถามเดียว **คนร้ายตัวจริงคือใคร?**
ก่อนเผชิญหมากพลิกเกมที่ทำให้ต้องย้อนอ่าน
ร่องรอยทุกวินาทีอีกครั้ง

6 เรื่องสั้นหลากหลาย **อิมามูระ** อายุ
นักเขียนเลื่องชื่อผู้มีลายเซ็นเฉพาะตัวเรื่องการหักมุม
และทิ้งอารมณ์หลากหลายไว้ในใจคนอ่าน
ผู้เขียน “**มาตรการหลังไมค์**” โดยสำนักพิมพ์โดฟุกุ

